

ΕΤΟΣ Α'. Αριθ. 24. — 15)28 Νομβρίου 1909.

ΚΛΕΙΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

Εκδιδόμενον δις τοῦ μηνός

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα»

Ἐκαστον φυλλάδιον Μεταλ. 8.

ΚΛΕΙΩ

"Η ΑΤΚΥΡΑ"

ΕΛΛΗΝ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Εγκριμένη δια Β. Διατάγματος της 19 Ιουλίου 1908

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—Γραφεία Λεωφόρος Πανεπιστημίου 49.
ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
5,000,000 ΦΡ. ΧΡ.

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΖΩΗΣ
ΕΠΙΒΙΩΣΕΩΣ
ΠΡΟΙΚΟΔΟΤΗΣΕΩΣ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ
ΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΔΗΕΕΩΣ

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ
ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΙΣΟΒΙΟΣ
ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ
ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ

ΑΛΛΗΛΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΤΗΝΩΝ

Προσεχώς ΝΑΥΤΑΣΦΑΛΕΙΑΙ και ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ ΙΔΙΩΦΕΛΕΙΣ

Πρακτορεία εις ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ανατολῆς

Γεν. Πράκτορες ἐν Σμύρῃ ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ καὶ ΛΕΩΝ
Γραφεία Οδοῦ Εὐρωπαϊκῆ ἔναντι Ξενοπούλου

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

Κεφάλαιον μετοχικὸν καταβεβλημένον Δραχμὰ 40,000,000
Αποθεματικὸν Δραχμὰ 8,915,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ἐν Αλεξανδρείᾳ, Κέρκω, Χαρτούμ, Λονδίνω, Κωνσταντινουπόλει (Γλατᾶ-
Σταμπούλ), Σμύρῃ, Θεσσαλονίκῃ, Καβάλλᾳ, Πειραιεῖ, Πάτραις, Βόλῳ, Σύρῳ, Καλάμαις, Χανίοις,
Ηρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ.

ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Ἀγοροπωλησάι Συναλλάγματος, ἔκδοσις ἐπιταγῶν καὶ πιστωτικῶν ἐπιστολῶν διὰ τὰς σπουδαιότε-
ρας πόλεις τῆς κόσμου.

ΑΓΟΡΑΙ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΕΙΣ

Λαχειοφόρων Ομολογιῶν καὶ παντὸς εἶδους χρεωγράφων.

Εἰσπράξεις τοκομεριδίων καὶ ἀσφάλεια κατὰ τῶν ἀρτίων πάσης λαχειοφόρου Ομολογίας.

Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ χρεωγράφων, εἰς λογαριασμὸν τρεχούμενον.

» » ἐμπορευμάτων » »

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν πληρώνει τόκον διὰ τὰς ἐν αὐτῇ καταθέσεις:

3 ο)ο διὰ καταθέσεις ὄψεως
3 1)2 ο)ο » » 6 μηνῶν
4 ο)ο » » ἐνὸς ἔτους
5 ο)ο » » δύο ἔτων καὶ ἐπέκεινα.

Ἡ Τράπεζα Αθηνῶν χάριν τῶν οἰκογενειῶν, ὑπαλλήλων κ.τλ. δέχεται καταθέσεις ταμειυτη-
ρίου πληρώουσα τόκον 4 ο)ο.

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ

ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ

Τόμος Αος
ΑΡΙΘ. 24

Ἐν Σμύρῃ ἔτησία Λ. δθ. 1)2 Ἐντὸς τοῦ Κράτους Μετζ. 3
» ἑξάμηνος » » 1)4 Ἐξάμηνος

Ἐξωτερικοῦ Φρ. 15
» ἑξάμηνος » 5 15

ΕΤΟΣ Α΄.

15 Νοεμβρίου 1909

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΑΜΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

(Διήγημα κατὰ παράδοσιν.)

Τρίξει, τρίξει τὸ κραμβάλι· ἔτσι τρίξει καὶ τῆς μάνας μ' ἡ καρδοῦλα γιὰ τ' ἐμένα τῆ Μαρούλα!...

Μεγάλη ἦτο ἡ θλίψις τῆς Μαρούλας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐξαφνα ἔξαφνα, χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ αὐτὴ ἐνῶ ἐπλανᾶτο χαρούμενη ἀνά τὰς μαγευτικὰς ἐκτάσεις τοῦ Παριδείσου, ἀπλοῦν τι πρᾶγμα, εἰς κόνικλος λευκός, φεύγων δρομαίως ὑπὸ τὰς πρασιάς τὴν ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν μικρὸν πατρικὸν λαχανόκηπον καὶ τὴν χαμηλὴν ἐρεικοσκεπὴ μάνδραν του καὶ τὸ πενιχρὸν οἰκίσκον καὶ τὴν γραίαν μητέρα τῆς.

Ἡ χαρὰ τῆς ἐσβέσθη εὐθύς, τὸ μείδιμά τῆς ἐξηφανίσθη, τὸ ὄραϊον καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν τῆς ἐσκυθρῶπασε, ρυτίδες τινὲς διεγράφησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρὰ τὸ μεσόφρουον ὡς εἰς πρόσωπον γραδὸς καὶ ἐστάθη. Σιγὰ σιγὰ ἡ φαντασία τῆς ἔφερον ἐνώπιόν τῆς τὴν μητέρα τῆς, τὴν μικρόσωμον ἐκείνην καὶ συμπαθητικὴν γραίαν

μὲ τὸ μαῦρο γεμενὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς ἐπὶ τῶν γοιάτων καθημένην καταμόναχον ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τῆς, ὡς μάγισσα εἰς τὸ σταυροδρόμι καὶ μὴ στρέφουσαν νὰ ἰδῇ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου, φοβουμένη τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν σιωπὴν τῆς. Ἐβλεπε τὸ δάκρυα ἀναβλύζοντα τῶν γεροντικῶν ὀφθαλμῶν τῆς κυλιόμενα ἀπὸ τῶν παρειῶν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς, ὡς αἱ σταγόνες νεροῦ ἀπὸ τοῦ βράχου, διέκρινε τὸ σῶμά τῆς ἀναπηδῶν ἐκ τῶν λυγμῶν, ὡς ἀκανθόχοιρος εἰς τὸν κρότον, καὶ σχεδὸν ἤκουε τὸ σιγαλὸ ἀναφύλλητό τῆς. Καὶ ἡ Μαρούλα, ἐνῶ ὅλα περὶ αὐτῆς ἐχαίροντο, ἔφύσις αὐτῆ, τὰ πουλάκια, τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ πλανώμενοι εὐαρέστως ὑπὸ τοὺς πρασί-
νους θόλους τῶν δένδρων ἡ Μαρούλα ἐθλίβετο, διότι δὲν εἶχε τὴν μητέρα τῆς, καὶ προστρέβουσα διὰ τῶν δακτύλων τῆς φύλλον κράμβης, ἀπαλὸν ὡς βελουδον, ἔλεγε μὲ παράπονον :

—Τρίζει τρίζει τὸ κραμβάκι· ἔτσι τρίζει καὶ τῆς μάνας μ' ἢ καρδούλα γιὰ τ' ἐμένα τῆ Μαρούλα!...

—Θέλεις νὰ πᾶς, Μαρούλα, εἶπεν αἴφνης φωνὴ τις ὀπισθεν.

Ἡ Μαρούλα ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Θεὸν παρατηροῦντα αὐτὴν μὲ τὸ ἥμερον καὶ γλυκὺ βλέμμα του. Συνεστάλη ἐκ τῆς ἐντροπῆς διότι ἠκούσθη παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸ παράπονόν της, τὸ πρόσωπόν της ἐγένετο κατακόκκινον ὡς φῶτιά καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν.

—Ε, Μαρούλα θέλεις νὰ πᾶς; ἐπανέλαβεν ὁ Θεὸς πάντοτε μειδιῶν.

Ἡ Μαρούλα ἐμεινεν ἄφωνος, κλίνουσα ἀκόμη περισσότερον τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ ἐθλίβετο ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ τί νὰ εἶπῃ; Μήπως δὲν τῷ ἔλεγε περισσότερα μὲ τὴν στάσιν της ἐκείνην τὴν πένθιμον καὶ συνάμα παρακλητικὴν; μήπως δὲν ἤξευρεν αὐτὸς τί αἰσθάνεται ἢ μάνα διὰ τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί διὰ τὴν μάνα, πῶς λαχταρίζει ἢ καρδιὰ τοῦ ἑνὸς διὰ τὸν ἄλλον; ποῖος ἤμπορεῖ ποτὲ νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν θέλει νὰ ἰδῆ τὴ μάνα!...

Ὁ Θεὸς ὁ ἐτάζων καρδιάς καὶ νεφρούς, ὁ εἰσδύων καὶ εἰς τὰ βαθύτερα μυστήρια εἰσέδυσεν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Μαρούλας καὶ ἐγνώρισε τὰ αἰσθήματά της.

—Ελαφάκι, κουδουνάκι, κούκου κι' ἔλα 'δῶ· εἶπε κροτῶν τὰς χεῖρας.

Εὐθὺς εὐμορφο παραδόξῳ ελαφάκι, ἀστεράτο, μὲ χρυσὰ κέρατα εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἢ κυνηγετικὴ ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος, παρουσιάσθη πρὸ αὐτοῦ.

—Πάρε τὴ Μαρούλα νὰ τὴν πᾶς ἔστῃ μάνα της, εἶπε· μὰ κύτταξε νὰ μὴν ἀργήσης, προσέθηκε σοβαρῶς ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Μαρούλαν.

Τὸ ἐλαφάκι εἶνε ὁ παντοτεινὸς ἀγγελιοφόρος τοῦ Θεοῦ ὡς ὁ Ἑρμῆς τοῦ Διός. Ταχύτερον τοῦ τοῦ φωτὸς ἔτρεχεν ἤδη ἀνά τὰς ἀναερίους ἐκτάσεις φέρον ἐπὶ τῶν νώτων του τὴν Μαρούλαν, ἀνυπομονοῦσαν νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα της. Ἡ Μαρούλα ἦτο τὸ μόνον ἀγαπητὸν ὄν, ὅπερ εἶχε ἀποκτήσει ἐπὶ τῆς γῆς ἢ κυρὰ Διαμάντω. Εἴκοσι ἔτη εἶχον παρέλθει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της καὶ ὡσεὶ κακὴ γύφτισσα νὰ τὴν κατηράσθη, δὲν ἀπέκτησε ἓνα παιδί. Ἐβλεπε τὰς ἄλλας γυναῖκας τὰς συντρόφους τῆς παιδικῆς της ἡλικίας τὰς μικροτέρας αὐτῆς, ὅλας μὲ παιδί εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ ἄλλο συρόμενον ἀπὸ τὰς πτυχὰς

τῆς ἐσθῆτός των, καὶ ἐθλίβετο ἢ καρδιά της.

—Θεέ μου, δός μου ἓνα παιδάκι, εἶπε τέλος μίαν ἡμέραν, ὅτε εἶχον ὑπεραυξηθῆ τὰ μητρικά της αἰσθήματα, καὶ ἅμα γείνη δέκα χρόνων στείλε καὶ πάρε τὸ μὲν!

Ἡ δέησίς της ἦτο τόσο θερμὴ καὶ εὐκρινὴς ὥστε ὁ Θεὸς τὴν εἰσήκουσεν. Μετ' ὀλίγον ἐγέννησε τὴν Μαρούλα. Πόσα ὑπέφερον ἢ πτωχὴ μέχρι οὐ τὴν ἀναθρέψῃ! Ἐσύναζε κλήματα εἰς τὰ κτήματα κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος. ἀστάχια κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θερισμοῦ, ἐτρύγα εἰς τὰς σταφίδας καὶ τὰς ἀμπέλους, ἐξενόπλωνε ἐξενόραπτε, ἔκαμνε τὰ πάντα διὰ νὰ θρέψῃ καλῶς τὴν Μαρούλα καὶ νὰ τὴν ἐνδύσῃ καλλίτερον. Ὁλη ἢ προσοχὴ της συνεκεντρώθη ἕκτοτε εἰς αὐτὴν· ἦτο ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὅποιον ἔζη. Ἠρχισε μάλιστα νὰ τῆς κάμνῃ καὶ προικιὰ ὡς καλὴ μήτηρ, μετ' εὐχαριστήσεως σκεπτομένη ἐνίοτε τὴν καλὴν ἀποκατάστασιν τῆς Μαρούλας τῆς μίαν ἡμέραν.

Αἴφνης ὅμως εἰς τὸν ὠρισμένον καιρὸν, ὅτε ἢ Μαρούλα ἐγένετο ὠραία μελαγχροινὴ, δεκαέτις κόρη, ἠναγκάσθη ἢ κυρὰ Διαμάντω ἀκούσα νὰ ἐνθυμηθῆ τὴν ὑποχρέωσίν της. Τὸ ἐλαφάκι μὲ τὰ χρυσὰ κέρατα ἐνεφανίσθη μίαν ἡμέραν πρὸς αὐτὴν ζητοῦν ἐπιμόνως τὴν κόρην.

—Τί θέλεις, ποιὸς σ' ἔστειλε; ἠρώτησεν ἢ κυρὰ Διαμάντω μὲ ἀπορίαν.

—Ὁ Θεός.

—Ὁ Θεός!

Καὶ ἢ κυρὰ Διαμάντω ἐφρικίασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡσάν κρῦο φεῖδι νὰ ὠλισθήσεν αἴφνης εἰς τὸν κόλπον της. Καὶ οἱ κόποι της καὶ τὰ βάσανά της θὰ πᾶν ὅλα χαμένα! τὰς ἐλπίδας της, τὰ ὄνειρά της, τὰς ὠραίας ἰδέας, αἰτινες τὴν ἐκράτουν ἀγρυπνον ἐκάστην νύκτα ἐπὶ πολλὰς ὥρας χωρὶς νὰ τὴν κουράζωσι θὰ τὰς ρίψῃ εἰς τὰ σκουπίδια!... Δὲν ἦτο δίκαιον, καθόλου δίκαιον· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; ἀφεντικοῦ ὀρισμὸς καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα...

Οὕτως ἐσκέφθη ἢ κυρὰ Διαμάντω καὶ ἀπεχώρισθη τῆς θυγατρὸς της, ὀλολύζουσα ὡς ἢ Ἐκάβη τῆς Πολυξένης κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυσίας. Ἐμεινεν πάλιν εἰς τὴν πρώτην της ἐρημίαν, ὁ οἰκίσκος της ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν σιωπὴν καὶ ἔκλαιεν ἢ δυστυχὴς ἀπαρηγόρητα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Θεὸς κάποτε τὴν ἐλυπεῖτο καὶ ἔστειλε τὴν Μαρούλα, ἀλλὰ μόνον νὰ τὴν βλέπῃ μιά ματιὰ καὶ πάλιν τὴν ἔπερνε. Ἦμπορεῖ κανεὶς νὰ χορτάσῃ μὲ μιά ματιὰ τὸ παι-

δί του, νὰ τὸ χαρῆ μὲ ἓνα φίλι, ἀναερίον καὶ αὐτό; Διὰ τοῦτο τώρα δὲν ἐπίστευε καὶ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς.

—Μαρούλα μου, κυρὰ μου, ἀφέντρα μου! ἔλεγε σφίγγουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της...

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην ταχέως, χωρὶς αἱ δύο γυναῖκες νὰ τὸ ἐννοήσουν καθόλου, νομίζουσαι ὅτι μόλις πρὸ μικροῦ εἶχον ἰδεῖ ἢ μία τὴν ἄλλην.

—Πῶς ἐπέρασες, Μαρούλα μου;

—Καλὰ, μάνα μου, καλὰ· ὅλα δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ ἐκεῖ παρὰ νὰ δοξάζουν τὸ Θεό.

—Καὶ ἐμένα, μὲ 'θυμόσουνα ἐμένα μέσ' εἰς τὸν παράδεισο;

—Μονάχα εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας εἶνε ὁ παράδεισος!

Καὶ ἢ Μαρούλα ἐλιγώνετο ὑπὸ τὰ φιλήματα τῆς μητρὸς της καὶ ἐπτυσεν ἐν τῇ ἀγκάλῃ της, ὡς ἢ κρῦνων εἰς θερμὸν ἔνδυμα. Παρήλθον οὕτω ἡμέραι πολλαί. Αἴφνης ἢ Μαρούλα ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα εἰς τὸν παράδειτον καὶ τὸ αὐστηρὸν ὅσον γλυκὺ βλέμμα, διὰ τοῦ ὁποῦ τοὺς συνώδευεν, ὥστε ἐσκέφθη νὰ φύγῃ εὐθὺς.

—Μάνα μου, νὰ φύγω πιά.

—Ποῦ νὰ πᾶς;

—Σ τὸ Θεό.

—Ὁχι, δὲν ἔπρεπε νὰ φύγῃ, νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην τώρα, ὅπου ἐσυνήθισε τόσο καλὰ εἰς τὴν συντροφίαν της. Μετ' ὀλίγον θὰ ἤρχοντο αἱ παγεραὶ καὶ μακραὶ νύκτες τοῦ χειμῶνος, καὶ πῶς θὰ ἔκαμνε αὐτὴ, ἐρημη καὶ καταμόναχη, εἰς τὸ παραγῶνί της, πῶς θὰ τὰς ἐπέρνα; Ὁχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ· ὁ Θεὸς δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο κακός, δὲν θὰ ὀργισθῆ· αὐτὴ θὰ ὑπάγῃ γυμνόπους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θὰ τοῦ κάψῃ σερνικὸ λίβανι, θὰ τοῦ ἀνάψῃ μίαν λαμπάδα ἀπὸ κίτρινο κερὶ καὶ θὰ τὸν παρακαλέσῃ θερμὰ νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Ὁχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς φύγῃ!

Οὕτως ἔλεγεν ἢ κυρὰ Διαμάντω, προσπαθοῦσα νὰ κρατήσῃ πλησίον της τὴν Μαρούλα. Ὁ Θεὸς εἶνε τόσο ὑψηλὰ καὶ τόσο ἀγνωστος ἢ μορφῆ του, ὥστε ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸν συλλογίζεται, εἰμὴ ὅταν ἔχη τὴν ἀνάγκην τού. Καὶ ἢ Μαρούλα δὲν τὸν εἶχεν ἀνάγκην τώρα. Οἱ πενιχροὶ οἰκίσκοι τοῦ χωριοῦ της ἦσαν τόσο καλοὶ καὶ ἀσφαλεῖς, αἱ μικραὶ θύραι των ὠμίλουν εἰς τὴν ψυχὴν της τόσο εὐγλώτως περὶ τῆς

ἐντὸς αὐτῶν βασιλευούσης γαλήνης, ὥστε σχεδὸν τὴν ἐμάγευον· αἱ χωρικαὶ τῇ ἐφαινοντο τόσο γλυκομίλητοι καὶ περιποιητικαί, τὰ παλληκάρια τόσο ἐυμορφονδυμένα καὶ εὐχαριστημένα μὲ τὴν ζωὴν των, οἱ γέροντες τόσο σεβάσμιμοι καὶ σοβαροὶ ὡς Κριταὶ τῆς Γραφῆς, αἱ λιγεραὶ τόσο ἀφελεῖς, ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἠὲ χαριστεῖτο μένουσα ἐν αὐτῷ ὡς κύκνος ἐντὸς ὕδατος. Καὶ τόσο μετ' ὀλίγον ἐλησμόνητε τοῦ παραδείσου τὰς τέρψεις καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν αὐστηρὰν μορφὴν, ὥστε, ὅτε ἢ μήτηρ της, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐπανέλθει ζωηρότεραι αἱ παλαιαὶ ἰδέαι, τῇ ἐπρότεινε τὸν Ἀντώνη, ὡς ἄνδρα της, ἢ Μαρούλα ἐκοκκίνισε μέχρι τῶν ὠτων καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν γῆν.

Ὅταν αἱ λιγεραὶ κοκκινίζουν καὶ χαμηλώνουν εἰς τὴν γῆν τοὺς ὀφθαλμούς, ψιθυρίζουσαι καὶ μάλιστα ἐνίοτε ἀσυναρτήτους λέξεις, εἶνε σημεῖον ὅτι δέχοντα τὸν γάμον. Ἡ κυρὰ Διαμάντω, ἐπειδὴ εἶχεν ὑποστῆ καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν τὴν νεότητά της αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν, ἐνόησεν εὐθὺς τί ἤθελε νὰ εἰπῆ ἢ θυγάτηρ της. Προέβη λοιπὸν ταχέως εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου, μὴ θέλουσα νὰ χρονοτριβήσῃ εἰς ἀρραβῶνας, ἐκ φόβου μήπως χάσῃ τὸν γαμβρόν· καὶ οἱ καλοὶ γαμβροὶ εἶνε πολὺ ἀκριβοὶ καὶ δυσεύρετοι εἰς τὰ χωρία!

—Τί τῆς θέλεις τῆς μεγάλαις δουλείαις; φαντασίαις!... ἓνα Κύριε ἐλέησον καὶ ἔξ' ἀπὸ τὴν πόρτα· ἔλεγεν εἰς τὴν θυγατέρα της, φοβουμένη μήπως τῆς ζητήσῃ ἀναβολήν.

Ἀλλὰ καὶ ἢ Μαρούλα ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὴν μητέρα της. Διὰ νὰ ζήσῃ καλὰ τὸ ἀνδρόγυνο, δὲν χρειάζεται νὰ γείνη πολυτελής ὁ γάμος, οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ διαβάσουν τὰς εὐχὰς πατριάρχαι καὶ δεσπόται· ἀρκεῖ νὰ ἦνε ἢ ἀγάπη. Καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὴν ἠσθάνετο ἀπὸ καιροῦ, πρὶν ἀκόμη τῆς εἶπῃ τι ἢ μήτηρ της, ὡς ἀνημμένην δᾶδα, φλογίζουσαν τὰ στήθη της διὰ τὸν Ἀντώνη. Ὁχι μόνον δὲν ἠθέλε νὰ ἀναβάλῃ τὸν γάμον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐπισπεύσῃ, ἂν ἦτο δυνατόν.

—Πέντε ἡμέραις θέλουμε, θυγατέρα, καὶ ἔπειτα 'δικός σου ὁ Ἀντώνης· τῇ εἶπεν ἢ μήτηρ της, ὅπως κατεναύσῃ τὴν ἀνυπομονήσιν, ἢν ἔβλεπεν ζωγραφισμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Καὶ ἢ Μαρούλα ἠρίθμει τὰς ἡμέρας εἰς τὰ δάκτυλα μὲ λαχτάρων, ὡς πτωχὴ χωρικὴ ἀναμένουσα τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὠν τῆς ὄρνιθος

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

Εἶν' ἡ νύχτα φαιδρὰ στολισμένη
καὶ τ' ἀστέρια σὰν ἄγχο κοπάδι
τρεμοσβύνουν με λάμψι ἀγλασμένη
σὰν διαιμάντια μικρὰ ἔς τὸ σκοτάδι

Παλληκῆρι χλωμό, τρομαγμένο
ἔς καινούριον κοιμούντανε στρώμα
πλὴν με μάτι ξυπνᾷ θολωμένο
με κλειστὸ κι' ὀλομάραντο στόμα!

Καταβαίνει δειλὸ καὶ προβάλλει
εἰς τρυγόνι ποῦ χάσει τὸ ταῖρι
ἀνεστενάζει με θλίψι μεγάλη
ποῦ πηγαίνει κι' αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει!

Κι' ἐνῶ μόνο σὰν φάντασμα μόνο
περπατεῖ καὶ γυρνᾷ εἰς καλάμι
με τοῦ στήθους τὸν ἄσβεστο πόνο
εἰς χρυσάργυρον φθάνει ποτάμι!

Ἐν Κασαμπᾷ

ΙΩΑΚΕΙΜ Μ. ΚΑΒΥΡΗΣ

της. Τέλος ἔφθασεν ἡ ὠρισμένη ἡμέρα. Ὁ οὐκίσκος ἀπὸ πρῶιας ἐβόιζεν ὡς κυψέλη· ἔξω τὰ παιδιά τοῦ χωρίου ἔπαιζον, ἐπήδων, ἐσύριζον, ἐντὸς δὲ αἱ ὀμηλικοὶ τῆς Μαρούλας λιγεραὶ ἐχόρευον τραγουδοῦσαι ἐπαίνους καὶ εὐχὰς διὰ τοὺς νεονύμφους. Ἡ Μαρούλα, χαριτόβρυτος νύμφη, εὐμορφοστολισμένη, μετὰ τὸ ἀπαστράπτειν ἐκ τοῦ χρυσοῦ λοντογοῦνί της καὶ τὸ πολὺπτυχον ἐκ μουσελίνης φουστάνι καὶ τὸν διανθῆ στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡσάν νὰ ἐκέρδισε τὸ βραβεῖον τῆς καλλονῆς, ἐκάθητο πλησίον τοῦ Ἀντώνη, στολισμένου καὶ τούτου μετὰ λευκοτάτην πολύπτυχον φουστάνελλαν, χρυσοκέντητα μεϊντανογέλεκα, ὠραίας βαμβακίνοισ κάλτσας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λεβέντικα φορῶν τὸ καινούργιον φέσι, ἀφ' οὗ κατήρχετο μέχρι τοῦ ὤμου ἡ φούντα κατάμαυρος ὡς πτερὸν κίρκου. Ὁ ὑμέναιος εἶχε τελειώσει, αἱ γαμήλιοι εὐχαὶ ἀνεγνώσθησαν ἀπερίττως ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου, καὶ ἡδὴ χωρικοὶ καὶ χωρिकाί, ὅσοι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου ἤρχοντο κατὰ τάξιν καὶ προσέφερον τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας των, εἰλικρινεῖς καὶ ἀδόλους, ὅσων καὶ ἡ ψυχὴ των. Ἡ κυρὰ Διαμάντω, πετῶσα ἀπὸ τὴν χαρὰν της, διέτρεχε τὸν οὐκίσκον

Κι' ἐνῶ στέκει σιμὰ καὶ θαυμάζει
καὶ σπαράζεται λές ἡ ψυχὴ του,
φεῦ! τὸν ἴσκιον του μέσα κυτᾷζει
τὴν νεκρόχρωμη βλέπει μορφὴ του!

Ἐάφνω βάνει φωνὴ πικραμένη,
καὶ πετιέται ἔς τὸ μαῦρον ποτάμι!...
τί βραδεία θλιβερὴ κι' ὠργισμένη;...
τί ταξιδιὸν μικρὸ ποῦχε κάμει!...

Ἐημερώνει καὶ χαίρ' ὄλ' ἡ χτίσι
κι' ἡ μανοῦλα τὸν υἱὸν καρτεροῦ
μά, δὲν ξέρει κανεὶς νὰ ἔξηγήσῃ
τὸ μυστήριον τῆς νύχτας τοῦ Μάϊ!

Κι' ἂν βοσκοὶ τοῦ βρεθοῦνε ἔς τὸ δρόμον
κι' ἀπ' τὸ ρεῦμα κοντὰ εἰς περνοῦνε
με θλιμμένη καρδιὰ καὶ με τρόμον,
τὴν μικρὴν του φωνὴν κομ' ἀκοῦνε!..

προσφέρουσα ζακχαρωτὰ καὶ ρακὴν εἰς τοὺς χωρικοὺς.

— Νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου καὶ μετὰ γυιούς!

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ καὶ ἔς τ' ἀρχοντόπουλά σας!

Ἀφῆνης, ἐνῶ ἐπήγαινε νὰ λάβῃ φιάλην ρακῆς ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὠπισθοδρόμησε μετὰ φρίκης κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ ἐλαφάκι ἀνεφάνη τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν θύραν καὶ βραδέως βηματίζον, ὡσεὶ συναισθανόμενον τὴν σοβαρὰν ἀποστολήν του, ἦλθε πρὸς τὴν κυρὰ Διαμάντω.

— Ὁ Θεὸς θέλει νὰ τοῦ στείλῃ τὴ Μαρούλα, εἶπε μετὰ ἐπίσημον φωνήν, γιατί σκάφτει λάφτει, τὴν καρδιὰ σου ἔαφτει.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλο τι, ἐν μέσῳ γενικῆς ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς διηυθύνθη πρὸς τὴν Μαρούλαν, συσπειρουμένην πλησίον τοῦ ἀνδρός της, ἔθεσεναυτὴν ἐπὶ τῶν νώτων του καὶ ἐκάθη εὐθύς, ὡς ὁ ὑδράργυρος πίπτων κατὰ γῆς.

— Ἦταν θέλημα Θεοῦ, θέλημα Θεοῦ! ἐπανελάμβανε τύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ὀλοφρομένη ἡ κυρὰ Διαμάντω.

— Ἀλήθεια, ὅ,τι τάζουν τοῦ Θεοῦ, πίσω δὲν τὸ παίρνουν, προσέθηκέ τις τῶν χωρικῶν.

Ἀνδρέας Καρκαβίτσας

ἙΡΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΙΛΙΑ

Ἐκείνη ἔψαλλε τραγούδια π' ἔμαθε ἀπ' τὰ πουλιά, τὰ ἔψαλλε ὁμοῦ κατὰ ἀπὸ ἑκείνη. Ἐκείνος ἔπαιζε τὸ σείστρον σὰν βοηθὸς χορευτῆς, μὰ δάκτυλα τσιγγάνας δὲν κτύπησαν ποτὲ πειρὸ ἐλαφρὰ τὸ τεντωμένο δέρμα, ποῦ κροτάλιζαν πάνου του χαλκένια πέταλα· καὶ ἔτσι κείνη τραγουδοῦσα, αὐτὸς κτυπώντας τὸ σείστρον, ἐγύριζαν τοὺς δρόμους. Ποιᾷ ἦταν; Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις τοὺς προξενούσε ταραχὴ. Ἐθυμοῦνταν πῶς δὲν κοιμηθῆσαν ποτὲ τοὺς σὲ κρεβάτι, πῶς δὲν φάγαν ποτὲ τοὺς σὲ τραπέζι, πῶς δὲν γνωρίσαν ἀνθρώπους νὰ ζοῦνε μέσα σὲ σπητῖα καὶ νὰ μεταχειρίζονται τραπέζοιμανδύλα, γιατί δὲν εἶχαν ποτὲ τοὺς οἰκογένεια. Μικρὰ, τόσο μικρὰ, ποῦ μόλις μιλοῦσαν, συναπαντήθησαν σ' ἓνα δρόμον—αὐτὴ βγήκε ἀπὸ νὰ βάτο, αὐτὸς ἀπὸ νὰ χανδάκι, ποιὲς κακίες μανάδες νὰ τὰ ἐγκαταλείψανε—καὶ μετὰ μίαν δώκαν τὰ χέρια γελώντας. Κείνη τὴν μέρα ἔβραχε λίγο, μακρὰ ὁμοῦ ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλάζιος, καὶ τ' ἀκρογιάλι σὰν χρυσωμένο· ἐπήγαν πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ἀπὸ τότε πήγαιναν ὅπου ἦταν ὁ οὐρανὸς ἀνοιχτός. Βέβαια θὰ πέθαιναν ἀπ' τὴν πείνα καὶ δίψα, ἂν τὰ ρυάκια δὲν ἔβγαζαν νερὸ μέσα στὰ λειβάδια, καὶ ἂν ἡ καλὴ χωριανὴ δὲν τοὺς ἔριχναν ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ μερικὰ κερμάτια ψωμί, μὰ τόσο ξερά, ποῦ καὶ αὐτὰ τὰ ὀρνίθια δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ φάνε. Τὴν λύπη ποῦ προξενούσαν αὐτὰ τὰ ἀσθενῆ καὶ ὠχρὰ παιδιά, ποῦ ἐγύριζαν ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ. Ἐνα πρῶν—ἦσαν πειὰ ὁπώσοῦν μεγάλα, ἐσάστισαν, ὅταν ξύπνησαν πάνω στὴ χλόη κάτω ἀπὸ νὰ δένδρον καὶ βρεθῆσαν μετὰ τὰ στόματα ἐνωμένα· τὴν ἔνωσι αὐτῆ τῶν χειλιῶν των βρήκαν εὐμορφὴ καὶ ἑκαλούθησαν, ἂν καὶ ξυπνητὰ, τὰ φιλιά τοῦ ὕπνου των. Ἀπὸ τότε δὲν τοὺς στενοχωροῦσε ἡ πτώχεια, γιατί ἦσαν εὐτυχῆ στὴ δυστυχία τους· σὰν εἶνε ὁ ἔρωσ γλυκύς, ἡ δυστυχία περὶ ἀπαρατήρητη.

Φοροῦσαν ράκη, ἐκαίονταν ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ ἐμούλιαζαν ἀπὸ τὴν βροχὴν, δὲν μισοῦσαν ὁμοῦ κείνους, ποῦ τὸ καλοκαίρι φοροῦσαν ὁροσερὰ φορέματα καὶ τὸ χειμῶνα σκεπάζονταν μετὰ γου-

ναρικά· τὰ φορέματα καὶ κατατρυπημένα σὰν εἶνε δὲν εἶνε ἄσχημα σὰν τὰ φοροῦνε ἐκείνοι π' ἀγαπιούνται.

Πόσοι μεγάλοι κυρίαὶ θὰ ἀνταλλάσανε τὰ ὠραία των φορέματα μ' αὐτὸ τὸ σκέπασμα τῆς εὐμορφῆς πτώχειας! Πήγαιναν ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, σταματοῦσαν στὴς πλατεῖαις, κάτω ἀπὸ τὰ πλουσιόσπηρα ποῦ ἀνοίγαν κάποτε τὰ παράθυρά τους μπρὸς στὰ πανδοχεῖα, μέσα 'στὰ ὁποῖα κάθονταν εὐθυμοὶ χωρικοὶ· τραγουδοῦσε τὰ τραγουδιὰ της, ἔπαιζε τὸ σείστρον τοῦ σὰν τοὺς ἔδιναν μερικὲς πεντάρες—καὶ τοῦτο γίνονταν συχνά, διότι εὐχαριστοῦντο νὰ τὰ βλέπουν καὶ νὰ τὰ ἀκούουν—ἦσαν κατευχαριστημένα·—δὲν κάκιωναν ὁμοῦ, σὰν δὲν τοὺς ἔδιναν τίποτε. Κοιμώντανε νησιτικά. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ κοιμηθῆ κανεὶς μετὰ ἄδειον τὸ στομάχι, ὅταν ἡ καρδιὰ εἶνε γιωμάτη, κείνοι ποῦ πεθαίνουν ἀπ' τὴν πείνα δὲν θὰ παραπονοῦνταν ἂν ἔξερως τοὺς ἐχάριζε, τὴν νύκτα κάτω ἀπ' τ' ἄστρα, τὴν θεῖαν εὐτυχίαν ποῦ προέρχεται ἀπ' τὰ φιλιά.

Μία φορὰ ὁμοῦ ἦσαν καταλυπημένα. Ὁ καιρὸς ἦταν συνεφιασμένος ἀπὸ τρεῖς δὲ ἡδὴ μέρες δὲν τὰ ἐλέησε κανεὶς. Κατακουρασμένα—μετὰ κόπον στηρίζονταν τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο—κατέφυγαν σὲ μιὰ καλύβα χορταρένια ποῦ ὁ ἀέρας ἐμβαίνει ἀπ' ὅλες τῆς μεριῆς. Αγκαλιάσθησαν γιὰ νὰ ζεσταθοῦνε, μὰ καὶ πάλιν ἔτρεμαν ἀπ' τὸ κρύον. Καὶ σὰν ἀνταλλάσανε φιλιά τὰ στόματά των θυμοῦνταν πῶς ἦσαν τώρα μέρες νησιτικά. Τὰ πτωχὰ! Καὶ μετὰ τὴν σημερινὴ ἀπελπισία ἀνησυχοῦσαν διὰ τὴν αὔριον. Τὴν θὰ ἐγίνονταν ἂν κανένας καλὸς χριστιανὸς δὲν τὰ βοηθοῦσε; Ἐπρεπε νὰ πεθάνουν τόσο μικρὰ, ἐγκαταλελειμμένα ἀπὸ ὄλους μέσ' τὸ δρόμον ἀπάνω σ' ἓνα σωρὸ πέτρες, πειρὸ λίγο σκληρὸς ἀπὸ τῆς ἀνθρώπινος καρδιῆς!

—Μὰ δὲν θὰ ἀποκτήσωμε καὶ μετὰ καμμιά φορὰ ὅτι ἔχουν καὶ οἱ ἄλλοι; Ἀς ζητήσωμε λίγη φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦμε, λίγο ψωμί γιὰ νὰ φάγωμε τὸ βράδυ, εἶπε ἡ κόρη. Δὲν εἶνε σκληρὸν νὰ σκέπτεται κανεὶς, πῶς τόσοι ἀνθρώποι κοι-

Οί έχθροὶ τῶν πτωχῶν.

μυῖνται στὰ εὐμορφά των σπίτια πάνω σὲ μαλακά στρώματα, καὶ πῶς ἐμεῖς τρέμομε ἀπὸ τὸ κρύο σὰν πουλάκια χωρὶς πτερὰ καὶ φωλιά;

Ἀξαφνα νομίσανε πῶς πέθαναν, καὶ βρῖσκονταν στὸ παράδεισο· τόσο λαμπερὸ τοὺς φάνηκε τὸ φῶς ποῦ τοὺς περιέλουσε, τόσο φωτεινὴ καὶ ἀγγελόμορφη ἡ γυναῖκα μὲ τὸ χρυτοῦφραντο φόρεμα καὶ τὸ χρυσὸ ραβδί στὸ χέρι, ποῦ προχώρησε πρὸς αὐτά.

—Δυστυχησμένα μικρά, τοὺς εἶπε, ἡ πτώχεια σας μὲ συγκίνησε καὶ ἤλθα νὰ σὰς βοηθήσω. Εἴσθε τὰ πειδὶ φτωχὰ τοῦ κόσμου, θὰ σὰς κάμω ὅμως τὰ πειδὶ εὐτυχησμένα καὶ ἀπὸ τοὺς πειδὶ πλουσίους ἀκόμη. Θὰ σὰς δώσω τόσο πλούτος ποῦ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸν περιλάβουν ὅλα τὰ κοφίνια τοῦ τόπου.

Τὰ ἄκουαν ὅλα αὐτὰ καὶ νόμιζαν ὅτι ὄνειρεύοντο.

—Καλέ! κυρία, πῶς μπεροῦν νὰ γίνουν ὅλα αὐτά;

—Μάθετε πῶς εἶμαι ἡ μοῖρα μου μπορεῖ ὅλα νὰ τὰ κάμῃ. Ἀπὸ τώρα σὰν ἀνοίγετε τὰ στόματά σας θὰ ρέουν χρυσὰ νομίσματα καὶ ἀπὸ σὰς θὰ ἐξαρτᾶται ὁ πλοῦτος ποῦ θὰ ἔχετε.

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἡ Μοῖρα ἐγίνε ἀφαντος· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν ἔμειναν μὲ ἀνοικτὰ τὰ στόματα, ἐπερταν ἀπὸ τὰ χεῖλη των σὰν βροχὴ δουλιά, φλωρίνια καὶ ἄλλα εὐμορφα νομίσματα.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ δλος ὁ κόσμος μιλούσε γιὰ ἕνα δοῦκα καὶ μιὰ δούκισσα, ποῦ κοικοῦσαν σ' ἕνα μεγάλο παλάτι σὰν ὀλόκληρη

πόλι, ποῦ ἔλαμπε σὰν οὐρανὸς γεμάτο ἀπὸ ἄστρα· οἱ τοῖχοι ἦταν κτισμένοι ἀπὸ τὰ πειδὶ εὐμορφα μάρμαρα καὶ σκεπασμένοι ἀπὸ ἀμέθυστοι καὶ χρυτόπρασσα. Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτὴ λάμψις ἦταν τίποτα μπρὸς στὴν ἐσωτερικὴ. Λουσαῖτα ἐπιπλα, χρυσὰ ἀγάλματα στολίζαν τῆς κάμαρες, πολυέλαιοι μὲ διαμάντια κρεμοῦταν ἀπ' τὴ στέγη. Τὰ μάτια θάμβωναν πρὸς τὰ ὅσα θαυμάσια, οἱ δὲ κύριοι τοῦ παλατιοῦ ἔδιναν γεύματα καὶ ἐορτὰς μὲ τόσο πλοῦτο ποῦ δὲ περιγράφεται. Μακρὰ τραπέζια ποῦ μποροῦσε νὰ παρακαθίστη λαὸς ὀλόκληρος, ἦσαν στρωμένα, κατὰφορτα ἀπὸ τὰ εὐμορφώτερα φαγητὰ καὶ τὰ λαμπρότερα κρασιά. Οἱ δοῦλοι ἐκοπτον μέσα σὲ μαλαματένια πινάκια τοὺς φασιανούς τῆς Ταρταρίας, μέσα δὲ σὲ ποτήρια ἀπὸ πολύτιμα πετράδια ἔχυναν οἱ κερνώντες τὰ κρασιά τῶν Καναρίων. Ἀν κανεὶς πτωχὴς—ποῦ εἶχε τὸ στομάχι ἄδειο ἀπὸ ἄχθες—ἐμβαίνει μέσα ἐξαφνα στὸ ἐστιατόριον, θὰ τρελενόντανε ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰ.

Φαντάζεσθε βέβαια τὸν θαυμασμὸν τῶν προσκαλεσμένων, καὶ τοὺς ἐπαίνους ποῦ ἔκαναν στοὺς κυρίους τοῦ παλατιοῦ. Στὸν ἀνώτερο ὅμως βαθμὸ τῆς εὐδαιμονίας ἔφθασαν σὰν ὁ δοῦξ καὶ ἡ δούκισσα ἤνοιξαν τὸ στόμα του εἶτε γιὰ νὰ φάγουν εἶτε γιὰ νὰ μιλήσουν· τότε ἐχύνετο ὀλόκληρος χεῖμαρρος ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα, τὰ ὅποια οἱ δοῦλοι ἐμάζευαν μέσα σὲ κάνιστρα καὶ τὰ ἐμοίραζαν στοὺς παρευρισκομένους.

Ἡ φήμη τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πλούτου ἔφθασε ἕως τὴ χώρα τῶν Μοιρῶν· μιὰ ἀπ' αὐτὲς—ἐκείνη ποῦ φανερώθηκε μὲ τὸ χρυσοῦφραντο φο-

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΖΗΛΕΙΑ

Ο ἔρωσ—καθὼς ἦτανε κατέργαρος αἰώνια—
 Ἀπὸ τὴ μάσσα του κρυφὰ νὰ φεύγει ὄλο ζητοῦσε.
 Νὰ κάνει, ὅσα ἔκανε καὶ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια,
 Τὸν ἔκανε ποῦ δόξαζε, τὸν ἄλλον ποῦ ἐνοχλοῦσε.

Κ' ἦταν πολλά, παρὰ πολλὰ, τὰ κατορθώματά του.
 Ποῦ στὸ παλάτι πάντοτε τῆς μάσσας του γερνοῦσε,
 Πότε μὲ μύτην ἀνοιχτή, πότε κουρέλι τὰ φτερά του
 Καὶ πότε τὸ κεφάλι του ὁ σκανταλιάρης σποῦσε.

Τὶ νὰ τὸν κάνει; Ἡ φτωχὴ τραγοῦντανε στὴ σκέψιν,
 Ποιὰ γκουβερνάντα νὰ τοῦ βρεῖ γιὰ νὰ τὸν συμμαζέψει,
 Κι' ὄλο θρηγοῦσε, κ' ἔλεγε στὸν κόσμον τὸν καῦμό της,
 Ποῦ εἶχε γιὰ τὸ γό της!

Εἰς φωνὴ ἡ πόρτα τῆς χτυπᾷ καὶ μιὰ γρηὴ προβάλλει.
 —Ἐέρω, τῆς λέγει, βάσανα ἔχεις, κυρά μου χίλια,
 Μὰ γκουβερνάντα δὲν θὰ βρεῖς ὡσὰν καὶ μέναν ἄλλη.
 —Καὶ πῶς σὲ λέν, γερόντισσα; —Κυρά, μὲ λένε Ζήλεια.
 Καὶ ἀπὸ τότε ὁ ἔρωτας, ὅπου κι' ἂν πάγει, ἔχει
 Τὴ Ζήλειαν ἀπὸ πίσω του, σὰν πεθερὰ, νὰ τρέχει.

Χρ. Βασιλακάκης

ρεμα μέσα στὸ χορτοβολῶνα ποῦ τὸν ἔδερναν ὄλοι οἱ ἄνεμοι—ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς προστατευομένους της, γιὰ νὰ δῆ ἀπὸ κοντὰ τὴν εὐτυχίαν των, καὶ νὰ δεχθῆ τὰ εὐχαριστήριά των γιὰ ὅσα τοὺς ἔκαμε.

Ἀμα ἐμβῆκε τὸ βράδυ στὸ μεγαλοπρεπῆ θάλαμο, ποῦ ἀνεπαύοντο ὁ δοῦξ καὶ ἡ δούκισσα θαύμασε, γιὰ τὸν εἶδε ἀντὶ νὰ φανερώσουν τὴν χαρὰ τους, νὰ πέσουν στὰ πόδια της καὶ νὰ κλοῖνε.

—Εἶνε δυνατόν, εἶπε ἡ Μοῖρα, ὅτι βλέπω! Δὲν εἴσθε λοιπὸν εὐτυχεῖς;

—Ἀλλοίμονον! κυρία, τόσο δυστυχεῖς εἴμαστε, ποῦ ἂν δὲν μᾶς βοηθήτης θὰ πεθάνωμε ἀπ' τὴ λύπη μας.

—Μὰ μήπως δὲν εἴσθε πολὺ πλούσιοι;

—Ἀλλοίμονον πλουσιώτατοι!

—Μήπως δὲν σὰς φθάνει ὁ χεῖμαρρος τῶν νομισμάτων ποῦ ρεῖ ἀπὸ τὰ χεῖλη σας, καὶ θέλετε ἀντὶ νομίσματα διαμάντια καὶ πετράδια μαργαριταρένια σὰν τὰ αὐγά τῶν τρυγωνῶν;

—Θεὸς νὰ φυλάξῃ!

—Λέγετέ μου λοιπὸν ποῖο εἶνε ἐκεῖνο ποῦ σὰς λυπεῖ; Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ μαντεύσω.

—Μεγάλῃ Μοῖρα! εἶνε πολὺ ὡμορφα νὰ ζεσταίνεται κανεὶς σὰν κρυώνῃ, νὰ κοιμᾶται οὐ

κρεβάτι πουπουλένιο, νὰ τρώγῃ σὰν πεινᾷ, ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι ἄλλο ποῖο ὡμορφο ἀπὸ αὐτά: νὰ φιλοῦνται στὰ χεῖλη ἐκεῖνοι π' ἀγαπιῶνται!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ γενήκαμε πλούσιοι, στερηθήκαμε αὐτὴ τὴν εὐτυχία. Σὰ θελήσωμε νὰ σμιζώμε τὰ χεῖλη μας ρέουν δουκάτα, φλωρίνια καὶ... δὲ φιλοῦμε παρὰ χρυσάφι.

—Δὲν σκέφθηκα τὴ δυσκολία αὐτὴ, εἶπεν ἡ Μοῖρα! Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακο. Ἀποφασίσατε τί θέλετε;

—Θέλωμε νὰ πάρῃς πίσω τὸ φοβερὸ δῶρο ποῦ μᾶς ἔκαμες.

—Μὰ ἅμα χαθῆ τὸ χρυσάφι θὰ χαθοῦν καὶ ὅλα αὐτὰ μαζί...

—Ἄς εἶνε, ἄς εἶνε.

—Ἄς γίνῃ λοιπὸν τὸ θέλημά σας, εἶπεν ἡ Μοῖρα.

Καὶ τοὺς ἤγγισε μὲ τὸ ραβδί της. Ἐν τῷ ἅμα βρέθησαν σὲ ψυχρὸ καὶ συννεφιασμένο καιρὸ, μέσα σὲ χορτοβολῶνα ποῦ τὸν ἔδερναν ὄλοι οἱ ἄνεμοι, πεινασμένοι, μισόγδυμοι, τρέμοντες σὰν πτηνὰ χωρὶς πτερὰ καὶ φωλιά. Μὰ δὲν παραπονοῦντο! ἦσαν εὐτυχησμένοι εἶχαν τὰ χεῖλη τους ἐνωμένα.

Catulle Mendès.

Ο ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κουρασμένος, με το ιδρωμένο κεφάλι γυρμένο, στο στήθος, με τα νεύρα του λαιμού τεταμένα, εκάθισε σε μια πέτρα...

Το πούκαμισό του, με ζαρωμένες τες άκρες του ξεκούμβωτου γιακά, εφαινότο σαν να ήθελε να πέση από πάνω του.

Τα χέρια του, μακρὰ και ξερά, με τα νύχια σχισμένα, στής άκρες των δακτύλων, γδαρμένα από το μετατόπισμα των αγναθωτών κλαδιών, είχαν πέσει στα γόνατά του βαρειά, ακίνητα, όπως σωριάζεται στη τυχαία γωνιά ο βαρύς απ' τη ζάλη του κρασιού άνθρωπος.

Τα πόδια του μέσα στις βαρειές του αρβύλες με τής μεγάλης τρύπες μπροστά, που άφιναν να μπαίνουν όλων των ειδών αι ένοχλήσεις εκεί μέσα, τώρα που εκάθισε, έτρεμαν από την πολλή κούρασι απαράλλακτα, όπως συμβαίνει στον άνθρωπο από τη μεγάλη λύπη και από τη μεγάλη χαρά, που έχουν τα ίδια συμπτώματα.

Το μάτι του γυαλιστερό και μεγάλο εκύτταζε άφρημένα και επίμυνα κάτι μεγάλα αγριάγκαθα που είχαν στής κορφές τους μπλέ λουλουδάκια.

Έχαμογέλασε πικρά και ξεκίνησε το κεφάλι με τραγική ειρωνία, ώσαν ή τρυφερότης του άγκαθιού να του έγέμισε, τον νού με ιδέες που τρυπούσαν κι έφαρμάκωναν χειρότερα από αυτό.

— Τι είναι άγκάθι και τί είναι λουλουδι τρυφερό, είπε, όταν το ένα γιεννιέται από το άλλο; Θα ειπή ότι κατά βάθος ή ίδια φύσις τα χαρακτηρίζει, κι' ότι μόνο στο έξωτερικό διαφέρουν..

Έπηρε το χονδρό του ραβδί, που ήταν από ξύλο άγριελήας, και άρχισε να κτυπά κάτι πέτρες χωρίς να ξεύρη κι' αυτός το γιατί.

Στο χτύπημα αυτό τα μάτια του πέταξαν σίθεις κακής χαράς και ξκναείπε με φωνή βραχνή:

— Θέλω να κτυπώ τα σκληρά πράγματα αυτά βέβαια δεν έγειναν για καλό του κόσμου.

Και εκτυπούσε ασυλλόγιστα τής πέτρες με το χονδρό ραβδί. Και ντάκ-ντούκ ακούγονταν γιγάντια, σαν να κτυπούσαν ή έροσειρές τον ουρανό για να σπάση και να φανή τι κρύβεται πειδ μέσα.

— Περίεργο είπε πάλι μόνος με την ίδια παράξενη φωνή, που χαρακτηρίζει κάθε άνυτε-

ρη όμιλία του ανθρώπου, κτυπώ το ραβδί στην πέτρα κι' ακούγεται τόσο δυνατά. Όμως αυτό το ραβδί που κτυπά και λιώνει με τη πέτρα το σκουληκάκι, δεν ακούγεται καθόλου. Κι' όμως την καταστροφή την κάνει το ραβδί που δεν ακούγεται, το ραβδί που έχω μέσα μου...

Είπε και σηκώθηκε.

Εκύτταζε τον ήλιο, κι' αυτός τον εκύτταζε σαν να ήθελε να του σβύση τα μάτια.

Μά αυτός, που τον αγαπούσε τον ήλιο, γιατί του έφεγγε από μικρό παιδί: μά αυτός που ήταν συνηθισμένος στην περιφρόνησι τής τύχης του, δεν έθύμωσε.

Τράβηξε και πάλι τον δρόμο, που νόμιζε πως τον είχε άρχισει πριν γεννηθή.

Τα άσπρα τα μαλλιά φωτισμένα από πίσω με το κίτρινο φώς τής δύσεως φαινότανε παράξενα. Γιατί ή ακτίνα του ήλιου δεν απλώνονταν άπάνω τους, έφθανε ως αυτά και έγύριζε πίσω το φώς δεν τον άγγιζεν: μέσα σ' όλη εκείνη τη λάμψη αυτός ήταν σκοτεινός. Ένα σύννεφο βροχής με σχήμα ανθρώπου.

Περπατούσε τώρα σιγά-σιγά, κι' όλο γινότανε μικρότερο στο βάθος του δρόμου.

Ένα είδος Γιάννη-Άγιάννη του Βίκτωρος Ούγκώ, με περισσότερη άτυχία.

Εκεί που ήταν να πατήσει έμαζεύοντο τα περισσότερα άγκάθια σαν να είχαν πόδια και κανιά.

Και τή στιγμή που πατούσαν ή χονδρές αρβύλες με τα γυμνά δάκτυλα, τα άγκάθια όρθά όπως έχώνοντο όλόκληρα στα πόδια του.

Σάν άλλος Χριστός δεν βογκούσε. Επήγαινε τώρα μάλιστα για τάλαιπωρία. Έτσι αισθανόνταν ότι ήταν στον προορισμόν του.

Ο ήλιος έδυσε.

Χέρια άόρατα γοργοτυλίγουν όλες τής λεπτες όμορφιές τής φύσεως σε άέρινους βαθύχρωμους πέπλους, γιατί ήλθε ή ώρα του γενικού ύπνου.

Έτσι φυλάμε κι' έμεις με προσοχή σε μεταξωτές γάζες ότι θέλομε να μη μās το χαλάση ή σκόνι τής ακινησίας.

Γιατί ότι δεν έχει ενέργειαν φέρει μεγαλύτερη και ταχύτερη καταστροφή. Ο ύπνος και ή σκόνη ενός συρταριού έχουν τα αυτά κακά αποτελέσματα.

Η μονομαχία. (Έργον του ρώσου ζωγράφου Ρέπιν).

Τώρα ή τκιά του ανθρώπου που όλο περιπατούσε, θαρρείς αυτή σιγά-σιγά άπλώθηκε στο κόσμο.

Ένα-ένα τ' άστέρια φαίνονται στον ουρανό που είνε μαύρος.

Μά όμως όπου περνά αυτός ο άνθρωπος, από πάνω του αυτά συντρίβονται.

Τώρα τον ραντίζει βροχή από σπασμένα άστρα.

— Αν δεν επρόφθαναν να με σκεπάσουν τα πυκνά πεύκα ποιός ξέρει αν θάμενε άσπαστο κανένα άστéρι... αλλά γιατί;...

Είπε κι' έχάθη.

Ένας φοβερός λυγμός ακούστηκε απ' το δάσος κι' όλα τα δένδρα έσταξαν δάκρυα.

Αθήναι

Ειρήνη ή Αθηναία

(Κα Πολ. Γ. Δημητρακοπούλου)

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

«Καλότυχοί μου Χωριανοί
ξηλεύω τή ζωή σας.»

Κ. Κρυβάλλης

Η καμπάνα του χωριού σημαίνει τον έσπερινό και ή φωνή τής μονότονη άντηχει πέρα, μακρὰ, πολύ μακρὰ.

Πολλές γρηοίλιες χωριανές ξεκινούν σιγά, σιγά, με τρεμουλιαστό βήμα και πέρνουν το κατήφορο να πάν στην εκκλησιά.

Αφίνουν ή νοικοκυράδες τή κάλτσα τους, το κλώστη, τή ρόκα, τήν άνέμη, σταυροκοπούνται και πηγαίνουν να βάλουν φωτιά στο θυμιατό, για να θυμιάσουν.

Πάυει το τραγούδι τής ή εύμορφη χωριατοπούλα και αφήνει τον άργαλειό για να πάρη τή στάμνα να τρέξη στη βρύσι.

Είνε ή ώρα που μαζεύονται όλες εκεί και έν φ περιμένουν τή σειρά τους να γεμίσουν, λένε τα νέα τής ήμέρας. Καμμιά φορά δε αν σπρώξη ή μια τήν άλλη ή τής τσακίση το σταμνί,

πιάνονται στον καυγά. Και τότε ακούς ένα μονοφώνι, ένα κακό!

Τα παιδιά σχολούνε και τρέχουν σαν τρελλά στο σπήτι ν' άφίσουν τή φυλλάδα και να πάρουν ένα κομμάτι σιταρένιο μαύρο ψωμί, λίγο τυρί, κανένα σύκο. Επειτα τα βλέπεις να συνάζωνται στο δρόμο και άλλα παίζουν κρυφτό, άλλα πεντάβολα, χαλίκια, άλλα πάλι χτιίζουν φούρνους με λάσπη.

Η όρνιθες μαζεύονται μέσα στην αύλή, και κουρνιάζουν στο κουμάσι, ή δε καλή νοικοκυρά τρέχει να τās μετρήσή, μη τύχη και τής ξενέρισε καμμιά.

Ο μανδρόσκυλος του σπητιού, ξαπλωμένος ως ούτ ή τήν ώρα πίσω από την αύλόθυρα, σηκώνεται τεντώνει τα πόδια και τήν ουρά και ξετινάζεται λίγο.

Ένας, ένας γυρίζουν οι χωριανοί από τή δουλειά τους.

Ο άμπελοργός επιστρέφει από το άμπέλι

του, καθιλιγεμένος στο ζώ του, τραγουδώντας ένα μονότονο μελαγχολικό μανέ. Πίσω από το σαμάρι του γαδάρου έχει δεμένη μ' ένα γκορνιέ τη κατσίκά του.

Κουρασμένος ο ζευγάς, ξεζεύει τὰ βώδια από το άροτρο και τὰ βάζει νά φάνε και νά ξεκουραστούν.

«Και στού χωριού την άκρη πέρα πέρα»
«σαν φύλακας πιστός που ξεαγρυπνάει»
«Ο μύλος ο παλιός στριφογυρνάει»
«Μέσ' στο βουνήσιο καθαρό άέρα»

Τὰ φτερά του άνεμομύλου σέ λίγο παύουν πειά νά κινούνται και ο μυλωνάς καθιλιμένος στὸ κατώφλι του καπνίζει ένα τσιγάρο.

Γυρίζει ο γαλατᾶς από την πόλι: και τὸ χτύπημα τῶν ποδῶν τοῦ αλόγου του συνοδεύει ο κρότος που κάνουν οί τενεκίδες μέσα στα κοφίνα.

Ολα τὰ παιδιὰ θά δοῦν τὸ μπουμπά τους και μόνο του τσομπάνη τὰ παιδιὰ, τὴν βλέπουν μερικές φορές τὸ χρόνο.

Και νυχτώνει.

Ανάβουν τὰ φανάρια στα καφενεῖα και στα άργαστήρια.

Μερικές χωριανές μένουν ακόμα στη βρῦσι και κάποτε παραμερίζουν νά περάση κανένας άνδρας νά ποτίση τὸ ζῶ του.

Επειτα από λίγο ψυχὴ δὲ βλέπεις στὸ δρόμο. Ολοι μαζεμένοι μέσα στα χαμηλά σπητάκια τους.

Τὰ παιδιὰ καθισμένα στη ψάθα, σιμά στη φωτιά που μυρίζει μερτίνα, κουμαριά ἢ δάφνη, τριγουρίζουν τὴ γιαγιά τους που δσο νέθει τους διηγείττι εὔμορφα παραμύθια με δράκους και βασιλοπούλες, με νεράιδες και με μάγισσες.

Η μάνα βυζαίνει τὸ μωρό, ἐν ᾧ ο μπαμπᾶς καθιλιμένος διπλοπόδι στη γωνιά καπνίζει ένα τσιγάρο και καμαρώνει τὴν οικογένειά του.

Εξω ἀκούεται τὸ κλάμμα τοῦ γκιώνη, και τοῦ γρύλλου τὸ τρίζιμο.

Σὲ λίγο ὄλο τὸ χωριὸ κοιμάται.

Κανένα φῶς δὲ βλέπεις πουθενά, παρὰ μόνο μερικά σκονισμένα φανάρια ἐκεῖ ἐπάνω στὸ λόφο, σημειώνουν τὸ νεκροταφεῖο τοῦ εὔμορφου χωριού.

Εν Σμύρνη

Σάλβιος

ΤΟ ΠΑΡΕΞΥΛΩΣΕΝ

(Εκ τοῦ ρωσικοῦ τοῦ Αντωνίου Τσέχοφ.)

Ο γεωμέτρης Γλιέμπ Γαβρίλοβιτς Σμυρνῶφ σφίχθει εἰς τὸν σταθμὸν «Γνιλούτκι» (Σαπισμένα)· μέχρι τῆς ἐπαύλειος ὅπου τὸν εἶχον προσκαλέσει πρὸς καταμέτρησην ἔμενον ἀκόμη νά διατρέξῃ ἐφ' ἀμάξης 30·40 βέρστια. Οταν ἔ ἀμαξηλάτης δὲν εἶναι μεθυμένος, και οί ἵπποι ὄχι ἀχαμνόντες οὐδὲ τριάντα βέρστια δὲν εἶναι, ὅταν ὅμως ὁ ἀμαξηλάτης εἶναι δοξασμένος και οί ἵπποι ἀπυθισμένοι, τότε συνάζονται ὀλόκληρα σαράντα.

— Εἰπέτε μοι σᾶς παρακαλῶ που δύναμαι νά εὔρω ἐδῶ ταχυδρομικούς ἵππους! — ἀπετάθη ὁ γεωμέτρης πρὸς τὸν χωροφύλακα τοῦ σταθμοῦ.

— Οποίους; ταχυδρομικούς; ἐδῶ ἐκατὸ βέρστια μακρὰν σκύλο τῆς προκοπῆς δὲν εὑρίσκεις, ὄχι ταχυδρομικούς... μὰ που διευθύνεσθε;

— Στὸ Νκέβκινο τὸ κτῆμα τοῦ στρατηγοῦ Λοχοτώφ.

— Και τί! — ἐχαμητήθη ὁ χωροφύλαξ — Ὑπάγετε ὀπισθεν τοῦ σταθμοῦ, ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν εὑρίσκονται ἐνίοτε μουξίκοι ὀτινες μεταφέρουν ταξειδιώτας.

Ο γεωμέτρης ἐστέναξε και διηυθύνθη ὀπισθεν τοῦ σταθμοῦ. Ἐκεῖ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας, συνομιλίας, και δισταγμούς, εὑρήκε ρωμαλέον τινὰ χωρικόν, σκυθρωπόν, κατάστικτον ἐξ ἐύλογίας, ἐνδεδυμένον ἐσχιτμένον ἐπανωφόριον ἐκ χονδροῦ χωρικοῦ ὑφάσματος και λάπνη εἶδος πεδίλων ἐκ φλοιοῦ.

— Ο διάβολος σὲ ξεύρει τί ταλητοαλίγκα (εἶδος ἀγοραίας ἀμάξης) ἔχεις! — ἐμόρφασεν ὁ γεωμέτρης, ἀνχρηχόμενος εἰς τὴν ἀμαξία δὲν μπορεῖ κανεὶς νά ἐννοήση που εἶναι τὸ ἔμπροσθεν μέρος που τὸ ὀπισθεν.

— Και τί ἔχει ἐδῶ νά ἐνοήσης! ἐκεῖ που βρίσκεται ἡ οὐρά τοῦ αλόγου εἶνε τὸ ἔμπρὸς και ἐκεῖ που κάθεται ἡ εὔγενεία Σας τὸ ὀπισθεν....

Τὸ ἵπτάριον ἦτο νέον πλὴν ἰσχνὸν με ἀνεστραμένους πόδας και ὠτα πλὴρη δηγμάτων. Οτε ὁ ἡνίοχος ἐγερεθῆς τὸ ἐμάστισε με τὴν σχοινίην του μάστιγαν ἐκεῖνο ἐκίνησε μόνο τὴν κεφαλὴν, ὅταν δὲ ἐκεῖνος τὸ ὕβρισε και τὴ ἐπανακτύπησε, ἡ ταλίγκα ἐταλαντεύθη, μετὰ δὲ τὸ τέταρτον ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς.

— Ἔτσι θά θηγαίνωμε ὄλον τὸν δρόμον! — ἠρώτησεν ὁ γεωμέτρης, ἀισθανόμενος ἰσχυρὸν τίναγμα και ἐκπληττώμενος διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ρώστων ἀμαξοδηγῶν τῶν συνδεόντων τὸ ἥσυχον ὡς χελώνης βάδισμα τοῦ ἵππου με τὴν ψυχὴν ἀναποδογυρίζον τίναγμα.

— Θά φλάτσωμε, τὸν καθησύχασεν ὁ ἀμαξηλάτης ἡ φορβάς εἶναι νέα ζωηρά... φθάνει νά τὴν ἀφίστεις νά πάρῃ φόρα, μετὰ δὲν θά μπορέσης νά τὴν σταματήσης... Ντέ-έ-έ κατρησμέ... νη!

Οτε ἡ ταλίγκα ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ ἦτο λυκόφως. Ἐκ δεξιῶν τοῦ γεωμέτρου ἐξετείνετο σκοτεινὴ παγωμένη ἔκτασις, ἀνευ ὀρίων... ἀν ταξειδεύσης ἐπ' αὐτῆς, ἀφεύκτως θά ἐπισκεφθῆς τοῦ διαδόλου τὴ μάνα..

Εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅπου αὐτὴ ἐχάνετο συγχισμένη με τὸν οὐρανόν, νωθρῶς ἔσβυνε τὸ φθινοπωρινὸν λυκόφως.

Ἀριστερόθεν τῆς ὁδοῦ ἐν τῇ συσκοταζούσῃ ἀτμοσφαίρα ὑψοῦντο λόφοι τινὲς ὡσεὶ περιστεναὶ θυμωνιαὶ χόρτων.

Τὶ ὑπῆρχον ἐνώπιόν του ὁ γεωμέτρης δὲν ἔβλεπε, ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ τοῦ μέρους ὄλη ἡ θεά ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῆς πλατείας χονδροκαμωμένης ράχεως τοῦ ὀδηγοῦ ἡ ἀτμοσφαίρα ἦτο ἤρεμος πλὴν ψυχρά, παγετώδης.

— Ὡς τόσο τί ἀπόκεντρο μέρος! ἐσκέπτετο ὁ γεωμέτρης, προσπαθῶν νά καλύψῃ τὰ ὠτά του με τὸ περιλαίμιον τοῦ μανδύου του, μηδὲ πουλὶ πετάμενο· κουφὴ ἡ ὠρα που τ' ἀκούει, σοῦ ἐπιτίθενται και σὲ ληστεύουν, δίχως νά τὸ πάρη κανεὶς χαμπάρι, ἔστω και κανονιάς νά ρίψης, μὰ και ὁ ἀμαξᾶς δὲν εἶναι σίγουρος, κύτταξε μιὰ ραχάρα! τέτοιο παιδί με τὸ δάκτυλό του νά σ' ἐγγίση θά βγῆ ἡ ψυχὴ σου.

Και ἡ φυσιογνωμία του εἶναι θηριώδης ὑποπτος.

— Αἶ σύντροφε πῶς σὲ λένε! — ἠρώτησεν ὁ γεωμέτρης.

— Εμέ; Κλέμ. — Γιά πὲς μου Κλέμ πῶς εἶναι ἐδῶ στα μέρη σας! ... δὲν ἀκούεται τίποτε!

— Τίποτε δόξα τῶ θεῷ τί ν' ἀκουσθῆ!

— Καλὸ αὐτὸ που εἶναι ἡσυχία... ἐγὼ ὅμως

Τὸ καρσὺλι. (Ἔργον Ἐμμ. Λαμπάκη)

διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἐπῆρα μαζί μου τρία περιστροφά—ἐψεύθη ὁ γεωμέτρης— και ξεύρεις ὅτι τὰ περιστροφά δὲν χωρατεύουν, μπορεῖς νά τὰ βγάλῃς πέρα με δέκα κακοποιούς....

Ενύκτωσεν. Η ταλίγκα αἰφνης ἔτρεξεν, ἐσφύριξεν, ἐκλονίσθη και με δίχως νά θέλῃ ἔτρεξεν ἀριστερά.

Που με πηγαίνει αὐτός! ἐσκέφθη ὁ γεωμέτρης, —διηυθύνετο ὄλο δεξιὰ και αἰφνης ἀριστερό. Ἐχει γούστο νά με πάγῃ ὁ παληάνθρωπος σὲ κανένα καταγώγιον.. και... και... συμβαίνουν αὐτὰ! — Ἀκουτε ἀπετάθη πρὸς τὸν ὀδηγόν, ὡστε λέγεις ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἐδῶ! κρέμα! ἐγὼ ἀγαπῶ νά συγκρούομαι με τοὺς κακούργους τὸ ἐξωτερικόν μου εἶναι ἀδύνατον, ἀσθενῆς πλὴν ἔχω ρώμην βοός. Μιὰ φορά μοὶ ἐπετέθησαν τρεῖς λητταί... Και τί νομίζεις! τὸν ἕνα ἐκτύπησα ἔτσι που... που... ἐννοῆς παρέδωτε τὸ πνεῦμα, οἱ δὲ δύο ἄλλοι ἐξ αἰτίας μου ἐστάλησαν εἰς Σιβηρίαν, εἰς τὴν κάτεργον, που εὑρίσκω τοσαύτην δύναμιν μόνος μου δὲν ξεύρω... Πιάνω με τὸ ἕνα μου χέρι κανένα γερὸ παιδί τοῦ εἴδους σου και... και... τὸ παραμορφῶνω.

Ο Κλέμ ἔτρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω ἐκύτταξε τὸν γεωμέτρην, ἀνοιγόκλισε τοὺς ὀφθαλμούς μορφάζων δι' ὄλου τοῦ προσώπου και ἐμάστισε τὸ ἵπτάριον.

—Ναι καύμενε...έξηκολούθησεν ὁ γεωμέτρης— ὁ θεὸς νὰ φυλάττη ἐκεῖνον ποῦ θὰ τὰ μπλέξῃ μαζί μου, δὲν φθάνει ποῦ μένει δίχως πόδια χέρια ὁ κακοῦργος, θ' ἀποκριθῇ ἀκόμη καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου... Ὅλοι οἱ ἀστυνόμοι καὶ δικασταὶ εἶναι γνωστοὶ μευ, εἶμαι ἄνθρωπος χρήσιμος... τοῦ δημοσίου. Ἰδοὺ ἐγὼ ταξειδεύω καὶ ἡ ἀρχὴ εἶναι εἰδοποιημένη... εἶναι ὄλη προτοχὴ μὴ μὲ κακοποιήσῃ τις, καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ πίσω ἀπὸ τὴς θάμνους εἶναι τοποθετημένοι ἀξιωματικοὶ Κοζᾶκοι καὶ ἑκατόνταρχοι. Στά... στά...στάσου! ἔκραξεν ἀφνης ἰσχυρῶς ὁ γεωμέτρης, ποῦ τρέχεις! ποῦ μὲ πηγαίνεις! —Μὰ μήπως δὲν τὸ βλέπετε τὸ δάσος!

«Πράγματι δάσος, —ἐσκέφθη ὁ γεωμέτρης— καὶ ἐγὼ ἐφοβήθη, δὲν πρέπει ὅμως νὰ προδίδω τὴν σύγχυσίν μου. Αὐτὸς ἐνόησεν ἤδη ὅτι φοβοῦμαι. Διατὶ ἤρχισεν ἀφνης νὰ στρέφῃ τόσον συχρὰ νὰ μὲ βλέπῃ! δίχως ἄλλο κάτι μοῦ ἐτοιμάζει... πρῶτα μὲν ἐπήγαινε, κατὰ βῆμα, καὶ τώρα δὲς τον πῶς σπεύδει!»

—Ἀκούτε Κλέμ διατὶ βιάζεις τόσον τὸν ἵππον! —Εἶπὼ δὲν τὸν βιάζω μόνος του ἐπῆρε φόρα... καὶ μὴ νὰ πάρῃ φόρα μὲ κανένα μέσον δὲν τὸν κρατῆς, πιστεύω καὶ μόνος του δὲν εἶναι εὐχарιστημένος μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν ποδῶν του.

—Ψεύδεσθε φίλε βλέπω πῶς ψεύδεσθε! δὲν σὲ συμβουλεύω ὅμως τόσον νὰ βιάζεσαι, γὰρ βάσταξέ τον ἵππον... Ἀκούς! βάσταξέ τον!

—Γιατί!

—Διότι...διότι ἀπὸ τὸν σταθμὸν κατόπινμου ἀκολουθοῦν τέσσαρες σύντροφοί μου, πρέπει νὰ μὲ φθάσουν... μοὶ ὑπεσκέθησαν νὰ μὲ φθάσουν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δάτους, μαζί των θὰ εἶναι φαιδρότερος ὁ δρόμος, ὅλοι των εἶναι ρωμαλέοι κοντόχονδροι, ὁ καθεὶς καὶ ἀπὸ ἐν περιστροφῶν, τί ἐπαθεῖς καὶ ὅλο στρέφεις καὶ βλέπεις ὀπίσω καὶ κινεῖσαι: ὡς ἐπὶ βελονῶν! Αἶ! ἐγὼ ἀδελφε ἀπ' αὐτό... ἀδελφε εἶναι περιττὸν νὰ στρέφῃς νὰ μὲ βλέπῃς, δὲν ἔχω ἐπάνω τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον, ἐκτὸς μόνον τῶν περιστροφῶν, ὅριστε ἂν θέλῃς νὰ βγάλω νὰ σευ τὰ δείξω, ὅριστε...

Ὁ γεωμέτρης ἔκαμε πῶς ζητεῖ ἐντὸς τῶν θυλακίων του, καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν συνέβη ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιμένῃ μεθ' ὄλην του τὴν δειλίαν, ὁ Κλέμ ἀφνης ἐρρίφθη ἔξω τῆς ἀμάξης, τετραποδίζων ἐτρεξε πρὸς τὴν συνδενδρίαν.

—«Βοήθειαν!» ἀνέκραξε—«βοήθειαν!» πάρε κατηραμένη τὸ ἄλογο καὶ τ' ἀμάξι μόνον μὴ μ' ἐξολοθρεύῃς «βοήθειαν!

—Ἠκούσθησαν ταχέως ἀπομακρυνόμενα βήματα, τριγμὸς φρυγάνων, καὶ τὰ πάντα ἡσύχασαν, ὁ γεωμέτρης μὴ ἀναμένων τοιαύτην ἐκβίβισιν πρῶτη του φροντίς ἦτο νὰ κρατήσῃ τὸν ἵππον, μετὰ κἄθησεν ἀνετώτερον ἐν τῇ ταλίγκῃ καὶ ἤρχισεν νὰ σκέπτεται.

Ἐφυγεν ὁ παλαβὸς ἐφοβήθη, τί νὰ κάμω τώρα! νὰ ἐξηκολούθησῃ τὸν δρόμον μου δὲν γίνεταί διότι δὲν τὸν γνωρίζω, ἔπειτα μποροῦν νὰ νομίσουν ὅτι τοῦ ἔκλεψα τὸν ἵππον... τί νὰ κάμω! Κλέμ! Κλέμ!

—«Κλέμ—ἀπήνησεν ἡ ἡχώ.

Αἱ σκέψεις ἔτι θ' ἀναγκασθῆ νὰ μείνῃ ὄλην τὴν νύκτα ἐντὸς τοῦ δάτους σκοτεινοῦ ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψῦχος, καὶ ν' ἀκούῃ μόνον τοὺς λύκους, τὴν ἡχώ, καὶ τὸν χρεμετισμὸν τῆς ἰσχυρῆς φορφόδος, ἔκλειμεν τὸν γεωμέτρην νὰ αἰσθινθῆ ῥίγος κατὰ μήκος τῆς ῥάχους, ὡς νὰ τοῦ ἔχυνον ψυχρὸν ὕδωρ.

«Κλεμάκη! ἀνέκραξεν—«ποῦ εἶσαι περιστέρκι μου Κλεμάκη!

Δύο ὥρας ἐφώναζεν ὁ γεωμέτρης καὶ μόνον ὅταν ἐβράχυνασε καὶ συνδιηλάθη μὲ τὴν ιδέα τῆς ἐντὸς τοῦ δάτους διανυκτερεύσεως, αὐρα ἐλαφρὰ ἔφερε μέχρις αὐτοῦ ἕνα στεναγμὸν.

—Κλέμ σὺ εἶσαι περιστέρι μου! ἄς ἀναχωρήσωμε.

—«Θὰ μὲ τγοτώσης!»

Κλέμ ἐγὼ ἤστηεῦθην περιστέρι μου ὁ θεὸς νὰ μὲ παιδεύσει ἤστηεῦθην τί περιστροφή θὰ ἔχω ἐγὼ μαζί μου, ποῦ ἐψευδόμην ἀπὸ τὸν φόβον μου! κάμε μου τὴν χάρι νὰ φύγωμε, παγώνω...

Ὁ Κλέμ ἀντιληφθεὶς φαίνεται κακοῦργος ἀληθῆς πρὸ πολλοῦ ἤδη θὰ ἐξηφρανίζετο μετὰ τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἀμάξης, ἐξῆλθε τοῦ δάτους καὶ ἀναπεφάσιςτος ἐπλησίασε τὸν ἐπιβάτην του.

—Αἶ τί ἐτρόμαξες τρελλοπαντιέρα ἐγὼ ἤστηεῦθην καὶ σὺ ἐτρόμαξες, κἄθησε.

«Ὁ θεὸς μαζί σου ἀφεντικό» ἐτονθόρισεν ὁ Κλέμ ἀναβρίχόμενος εἰς τὴν ἀμάξαν, νὰ τὸ ἤξευρα οὐδὲ δι' ἕκατὸ ρούβλια δὲν σ' ἔπερνα νὰ σὲ μεταφέρω, παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβον μου...

Ὁ Κλέμ ἐμάστισε τὸν ἵππον ἡ ἀμάξα ἤρχισεν νὰ τρέμῃ, ὁ Κλέμ ἐξανακτύπησε ἄλλην μίαν φοράν ἡ ἀμάξα ἐταλαντεύθη, μετὰ τὸ τέταρτον κτύπημα, ὅτε ἡ ἀμάξα ἐκινήθη τῆς θέσεώς της ὁ γεωμέτρης ἐκάλυψε τὰ ὦτα μὲ τὸ περιλαίμιόν του καὶ ἔμεινε σύννους.

Ὁ τε Κλέμ καὶ ἡ ὁδὸς δὲν τοῦ ἐφαινόnton ἤδη ἐπικίνδυνα.

Ναυτίω.

ΕΝ ΕΡΓΟΝ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ ΟΜΟΓΕΝΟΥΣ

Κοινόμενον ὑπὸ ἐπιστήμονος εἰδικοῦ.

Κατὰ τὸ πορὸν ἔτος ἐδημοσιεύθη ἐν Αθήναις ἐν ἰδιαιτέρῳ τεύχει, καθὼς καὶ ἐν τῷ ἀξιολόγῳ περιοδικῷ «Τὸ Ἐμπόριον» Πειραιῶς, «Ἐπιθεώρησις τῆς ἐν ἔτει 1908 Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Φιλολογίας» ὑπὸ τοῦ ἀξιότιμου κ. Ε. Α. Παπαστράτου, καθηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ ἐν τῇ Δημοσίᾳ Ἐμπορικῇ Σχολῇ Αθηνῶν.

Ὁ κ. Παπαστράτος κατέχει περιφανῆ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐμπορικῇ Ἐπιστήμῃ θέσιν, ἡ δὲ γνώμη αὐτοῦ εὐλόγως θεωρεῖται ὡς ἀθθεντία οὐχὶ μόνον μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰδικῶν, ἀλλ' ἐτι καὶ μετὰ τῶν Εὐρωπαίων.

Ὁ κ. Παπαστράτος χαρακτηρίζει τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1908 Ἑλληνικὴν Ἐμπορικὴν φιλολογίαν ὡς μὴ πλουσίαν, ἀλλ' ὅμως ἐκφράζεται εὐφημότατα περὶ τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ συμπολίτου ἡμῶν καὶ ἡμετέρου πολυτίμου συνεργάτου κ. Σίμωνος Δ. Κατακουζηνοῦ βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ἐμπόριον, ἡ Ναυτιλία καὶ αἱ Μεταναστεύσεις τῶν Ἑλλήνων».

Εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀπείρως κολακευτικόν, τὸ ὅτι τὸ ἔργον Σμυρναίου ὁμογενοῦς ἐκρίθη εὐμενέστατα οὐχὶ μόνον παρὰ διακεκριμένου καθηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐμπορικῆς Ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολλῶν ὁμογενῶν λογίων, δημοσιυστάντων μάλιστα αὐθορμήτως ἰκανὰ ἀποσπάσματα αὐτοῦ ἐν ἑφημερίταις, περιοδικαῖς καὶ ἡμερολογίοις τῶν Αθηνῶν, Πειραιῶς, Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονίκης, Ὁδησσοῦ, Ἀλεξανδρείας καὶ Καΐρου.

Ὁ κ. Παπαστράτος; τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κατακουζηνοῦ ἀποκαλεῖ περισπούδαστον, χαρακτηριστικὸν συνάμα αὐτὸ ὡς ἐνέχον σημαντικὴν ἀξίαν.

Ἰδοὺ δε ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς κρίσεως

τοῦ κ. Παπαστράτου ἐπὶ τοῦ εἰρημένου βιβλίου τοῦ κ. Σίμωνος Κατακουζηνοῦ «Τὸ Ἐμπόριον, ἡ Ναυτιλία καὶ αἱ Μεταναστεύσεις τῶν Ἑλλήνων.» Ἐκδόσις 2α. Σελ. 126.

«Ἐν τῇ ἐπηυξημένη καὶ μετερρυθμισμένη δευτέρᾳ ταύτῃ ἐκδόσει πραγματεύεται κυρίως ὁ συγγραφεὺς, ὡς καὶ ἐν τῷ προομιῳ του ἀναφέρει, περὶ τῆς παρακμῆς τοῦ Ἑλλήνου ἐμποροῦ ἐν τῇ κατ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ καὶ ἐν Ρωσίᾳ καὶ τῶν προκαλεσάντων ταύτην αἰτίων, ἧτοι: α') τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἀπρηχαιωμένου ἐμπορικοῦ συστήματος τῶν Ἑλλήνων, β') τῆς ἐλλείψεως ἐμβριθοῦς ἐμπορικῆς μορφώσεως καὶ γ') τῆς ἐλλείψεως πνεύματος συνεταιρισμοῦ καὶ ἀλληλεγγύης. Ἐξετάζει ἰδιαιτέρως ἕκαστον τῶν αἰτίων τούτων καὶ παρεμπιπτόντως πραγματεύεται περὶ συναφῶν τιμῶν πρὸς ταῦτα ζητημάτων, τ. ἔ. περὶ τοῦ νέου συστήματος τοῦ ἐμπορεύσεως, περὶ τῶν γενικῶν καὶ προνομιοῦχων εἰδῶν καὶ περὶ τῆς ἐμπορικῆς καὶ χρηματιστικῆς κυβείας. Κατόπιν ποιεῖται λόγον περὶ τῆς δράσεως καὶ ἐμπορικῆς ὑπεροχῆς τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἰνδίας, Αἰγύπτῳ καὶ Σουδάν, περὶ τῆς συμβολῆς αὐτῶν εἰς τὴν ἀνάπτυσιν τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Γεωργίας τῆς Β. Ἀμερικῆς, περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας καὶ περὶ τῶν μεταναστεύσεων τῶν Ἑλλήνων. Ἐν τῷ ἐπιλόγῳ δὲ δηλοῖ, ὅτι αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ ἐκτιθέμεναι ιδέαι εἶναι τὸ πόσιμον παρατηρήσεων καὶ πείρας μακρᾶς ἀποκτηθείσης ἐν Ρωσίᾳ.

«Ἡ ἐμβρίθεια καὶ ἡ πλήρης εἰς τὰ ἐξεταζόμενα θέματα ἐνημερότης τοῦ συγγραφεῶς ἀντικατοπτρίζονται ἐν τῇ περισποῦδαστῳ ταύτῃ μελέτῃ, τῆς ὁποίας τὴν σημαυτικὴν ἀξίαν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον δύναται νὰ μειώσωσιν αἱ ἐν αὐτῇ ἀσημαντοὶ ἀνακρίβειαι, αἵτινες ἐγκαινται εἰς τὰ ἐξῆς: ὅτι Σταφιδικὴ Τράπεζα, περὶ ἧς ὁμιλεῖ, δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἡ Προνομιοῦχος Σταφιδικὴ Ἐταιρεία, ἡ ἐπικαλουμένη «Ἐνιαία». Ἐπίσης ὅτι τὴν φορτωτικὴν καὶ τὰ

λοιπά έγγραφα, συνοδεύει ουχί έπιταγή, αλλά συναλλαγματική (τραβηκτική) ήτις διά τούτο καλείται ήστριλισμένη (*traite documentaire*)*

«Αί διά τού έν λόγω βιβλίου παρεχόμενα πολυτιμότεα διά πάντα Έλληνα έμπορον συμβουλαί τού συγγραφείως και έν αύτῶ έκτιθέμεναι και δι' άκαταμαχήτων έπιχειρημάτων ύποστηρίζομεναι όρθοτατα αύτου γνώμαι, ούται πράγματι άπόροια μακροχρονίου πείρας και έπισταμένης των πραγμάτων μελέτης δέον νά τύχωσι μεγίστης προσοχής και ίδιαιζούσης εκτιμήσεως παρά πνυτός Έλληνας έμπορευομένου ή Έλληνόπαιδος προοριζομένου διά τώ έμπορίον και είδία διά τώ διεθνές μεγαλειπόροιν.»

*] Σ.Σ. Κ. Καί όμως ή Ρωσία συναλλατσομένη μετά της Γερμανίας, ίδια δέ μετά τού Βερολίνου επί τη πωλήσει των τε σικάλων και λοιπών γεννημάτων (καθώς και πολλά άλλα χωρία), χρησιν ποιεΐται έν τη προκειμένη περιπτώσει και έπιταγών.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΕΚΤΩΡ ΔΟΥΚΑΣ

Είνε εις των καλών μας ζωγράφων από εκείνους οι όποιοι εκ κακώς έννοουμένης μετριοφροσύνης δέν ρεκλαμάρουν τά έργα των, ούτε επιδιώκουν τόν θόρυβον και την επίδειξιν. Εν τούτοις πλειστάκις ό τύπος αύθορμητως έπήνεσε τά έργα του τά όποια όμως δέν μάς εκθέτει συχνά ό καλός τεχνίτης, άλλ' είτε κατ' εύθειαν εκ τού εργαστηρίου του εις τούς πελάτας του στέλλει, είτε πέμπει αύτά εις Αίγυπτον και άλλαχού ένθα τόσον εκτιμῶνται υπό των φιλοτέχνων.

Πολλάκις είχομεν την εύχαρίστητιν νά θαυμάσωμεν εις τώ εργαστήριόν του καλλιτεχνικούς πίνακας γεμάτους ζωήν, με άρμονίαν χρωματισμών, με πρωτοτυπίαν συνθέσεως, με αίσθημα και χάριν και έκφρασιν.

Ως προσωπογράφος διακρίνεται, διότι δέν αντιγράφει μόνον τάς γραμμάς και τούς χρωματισμούς τού άπεικονιζομένου προσώπου άλλ' έμφυσά την έκφρασιν της ζωής εις τώ βλέμμα, δίδων τόν ιδιαίτερον χαρακτηρισμόν εκάστου με φωτισμόν άρμονικόν και ζωντανόν.

Μία προσωπογραφία της Παιίδης Χάρτυ, ήν τελευταίως εξέθηκεν εις τάς προθήκας καταστήματός τινος της διόδου Γιουσούρ, επέσυρε δικαίως τόν θαυμασμόν των δυναμένων νά εκτιμήσωσι έν καλλιτεχνικόν έργον.

Με λεπτότητα χρωματισμών, με έκφρασιν χαριτωμένην, με ζωήν στό βλέμμα, είχε άναπαραστήσει την άριστοκρατίδα κυρίαν, ένα εύγενέστατον τύπον της Αγγλικής φυλής.

Ένγένει δέ τά έργα τού κ. Ε. Δούκα είνε εξ εκείνων άτινα διακρίνονται υπό έποψιν συνθέσεως, καλλονής, χρωματισμών, πλαστικής, άρμονίας και καλλιτεχνικού αισθήματος.

Δι' έν μόνον είχομεν νά τόν ψέξωμεν : ότι δέν εκθέτει συχνά. Επειδή φρονούμεν ότι διά της εκθέσεως καλλιτεχνικῶν έργων άναπτύσσεται τώ παρ' ήμιν καλλιτεχνικόν αίσθημα.

Εν Σμύρνη

Α. Σ.

Η ΘΕΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΣ

Ο Γάλλος συγγραφέυς και ποιητής Ιούλιος Μπουα, διατρίβων έν Αθήναις, έποίησεν άρχαιαν διάλεξιν έν τη αίθούσῃ τού Ωδείου, περι αύτης δέ άθηναική έφημερίς γράφει τά εξής :

«Η θεία άνθρωπότης !» Ιδού ό τίτλος της διαλέξεώς του. Ηοζατο δι' άρχίου και φιλόφρονος χαιρετισμού προς την νέαν Ελλάδα, εξάρας τάς καταπληκτικάς αύτης προόδους και ηυχήθη όπως αι παροδικαί δυσχέρειαί ύφ' ας διατελεί παρέλθωσι ταχέως, άφού εξελιχθῶσιν εις πρόοδον προς τώ μεγαλειον της χώρας.

Ο Γάλλος λόγιος εισήλθε μετά τόν πρόλογον τούτον εις τώ θέμα του. Ανέπτυξεν εις φράσεις γυητευτικάς άληθῶς την θεωρίαν ότι έν τῶ άνθρώπῳ διακρίνονται δύο ιδιότητες — ό χαμηλός άνθρωπος και ό ύπέρτερος. Εκ της άρμονικής συζεύξεως των δύο τούτων άνθρώπων παράγεται ό υπεράνθρωπος.

Τήν άλήθειαν ταύτην είχον κατανοήσει οι άρχαιοι Έλληνες. Είχον αισθανθεΐ τώ άρχαιον όσον είνε δυνατόν νά αισθνηθῆ τις. Παράδειγμα τούτου τρανόν πρόκειται ή αιώνιχ Ακρόπολις. Είχον κτηροθῶσει νά πραγματοποιήσωσι τά ιδεώδη τού άνθρωπίνου νού, ήτοι νά δημιουργήσωσιν άνθρώπους κατὰ τάς τάσεις τού υπέρτερου μέρους τού άνθρώπου. Προβολαί και άπαυγάσματα της άνθρωπίνης διανοίας είνε τά καλλιτεχνικά άριστουργήματα, τά ειδώλα, ύφ' οϊκνδήποτε μορφήν και άν εκλάβη τις αίστά. Καί ή προβολή και τώ άπαύγασμα της τελείας διανοίας παραμένει επί της Ακροπόλεως, όπου δύναται τις νά εΐπῃ ότι έδημιουργήθη παρά τού άνθρώπου τώ άρχαιον.

Αναφέρει κατόπιν την θαυμασίαν προσευχήν τού Ρενάν επί τού ίερού βράχου, εξάγει δέ εκ ταύτης ότι ό μέγας φιλόσοφος εκείνος δέν είχε κατα-

νοήσει άκριθῶς εις τί έτεινεν ή άραιοότης τού Παρθενῶνος, διότι άνεγνώριζε και άλλα είδη καλοῦ. Τό άσιατικόν, αφνης, τώ υπερμέτρως πλούσιον και άφθονον έν άντιθέσει προς τώ λ. τόν καθ' Έλληνας άρχαιον. Ο κ. Μπουα διαφωνεί εις τούτο. Πιστεύει ότι πάσαι αι περι καλοῦ άντιλήψεις έχουσι κοινόν τώ σημεϊον, ή άρμονία, ή λ. τότης.

Τούτο έφημύσθη, έν τη άρχαία Ελλάδα, παρά φυλής υπερόχου διανοητικῶς, δυναθείσης νά συγκεντρώσῃ τά καθαρώς άνθρώπια μετά των ύψηλοτέρων — των θείων, ούτως είπειν — ιδεωδῶν τού άνθρωπίνου νού.

Διά τινων ώρισμένων γραμμῶν, κα. ά τι ώρισμένον μέτρον, εις ώρισμένης αναλογίας εξέφρασε την υπεράντην ταύτην άντιλήψιν έν τῶ Παρθενῶνι.

Ο εύγλωτος όμιλητής έθιξε κατόπιν τώ μέγα ζήτημα της σημερινής άντιλήψεως τού υπεράνθρώπου κατὰ Νίτσε. Ένφ' ό έλληνικός υπεράνθρωπος άποτελεΐ τώ άρμονικόν συγκέραςμα της άνθρωπίνης και της θείας ιδέας, τόν κατὰ Νίτσε υπεράνθρωπον έχαρακτήρισεν ό κ. Μπουα ως τέρας. Ο αύταρχικός και σκληρός άτομικισμός, ή έγωϊστική άσυμμετρία τού υπεράνθρώπου τούτου άντίκειται εις την άρμονίαν και είνε αύτόχρημα τερατώδης.

Τό ιδανικόν τού μέλλοντος υπεράνθρώπου, της θείας άνθρωπότητος θά είνε, έν τούτοις, διάφορον τού ιδανικῶ τών άρχαίων Έλλήνων. Καί τούτο, διότι σήμεραν νέος παράγων εισήχθη έν τη κοινωνική ζυμώσει — ή γυνή — μετέχουσα των άγώνων των δικαιωμάτων και των καθηκόντων τού πολίτου και ίσοιυμένη προς τόν άνδρα.

Διά τούτο ό ήρωσ τού μέλλοντος θά είνε όχι μόνον υίός τού άνδρός αλλά και υίός της γυναικός θά κατέχῃ δηλαδή την τελείαν έκφρασιν των ύψηλοτάτων ιδιοτήτων τού τε άνδρός και της γυναικός.

Εν τέλει ό όμιλητής άνέγνωσε μίαν επίκλησιν του προς την Παλλάδα Αθηνάν από της Ακροπόλεως και την άπάντησιν της θεάς εις τώ τέκνον της παρά των Φωκιάων κτισθείσης πόλεως της Μεσογείου, έτερομάτισε δέ την όμιλίαν του διά της αναγνώσεως έτέρου ποιήματός του — αή Φωνή των Νεκρῶν,» έν τῶ όποίῳ δεσπόζει ή ιδέα ότι διά τόν έρχόμενον νέον ύπέρμετρον άνθρωπον εϊργάσθησιν αι γενεαί των προγόνων, αίτινες ήσαν οι πυρσά, των όποίων φλόξ είνε ό μέλλων υπεράνθρωπος, και κατέληξε διά ώραιοτάτης προσγορευτέως προς την Ελλάδα.»

ΕΚ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΙ ΨΗΦΙΖΟΥΣΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο επίμονος άγών των γυναικῶν, έν Άγγλία κατὰ πρώτον λόγον, και έπειτα έν Γαλλία, προς

άπόκτησιν τού δικαιώματος ψήφου ήρχισε νά προκληΐ σοβαρώς πλέον την προσοχήν τού κόσμου.

— Πρέπει νά ψηφίζου αι γυναίκες ;

Επί τού ζητήματος τούτου εξήτησιν τά «Χρονικά» των Παρισίων τάς γνώμας των Ακαδημαϊκῶν.

Θά παραθέσωμεν μερικὰς εκ των άπαντήσεων των Γάλλων άθανάτων.»

Και πρώτην τού Αίμιλίου Φαγκέ : «Είπον πολλάκις έγραψεν ό Φαγκέ ότι είμαι όπαδός της παροχής ψήφου εις τάς γυναίκας, θέλων ίσότητα δικαιωμάτων μεταξύ των δύο φύλων. Μάλιστα, είμαι όπαδός της ιδέας όπω, δουη δικαίωμα ψήφου και εις τά παιδία (τού πατρός ψηφίζοντος διά τά άρρενα και της μητρός διά τά θήλεα) πράγμα τώ όποίον θά έδιδεν εις τούς πατέρας και τάς μητέρας οϊκογενειών την υπεροχήν την όποιαν πρέπει νά έχου. Πιστεύω ότι διά πάσαν χώραν ή ψήφος των γυναικῶν θά είναι ήθικοποιός και συντηρητική, γνωστοῦ όντος ότι αι γυναίκες, έν συνόλω λαμβανόμεναι, είναι κάπως ολιγώτερον φιλήδονοι, πολύ ολιγώτερον έγκληματϊα και άπειρώς ολιγώτερον άλκοολικαί των άνδρῶν.»

Ο Ιούλιος Λεμαίτρ είπε : «Πιστεύω ότι αν έψηφίζου αι γυναίκες ή καθολική ψηφοφορία θά ήτο ολιγώτερον κακή, άλλ' εξ άλλου ή καθολική ψηφοφορία μου φαίνεται άνόητος». Ο κόμης Ωινβίλλ : «Δέν δύναμαι, νά άποκρύψω ότι είμαι άντίθετος εις την ψήφον των γυναικῶν. Φοβούμαι ότι θά ριφθούν όρμητικαί εις τάς πολιτικάς διαμάχας και ή φλογερότης των θά έπαυζήσῃ τάς διαίρέσεις της Γαλλίας. Καί είμεθα αρκετά διηρημένοι έως τώρα.»

Ο Μπαρές είπεν : «Επιθυμῶ νά ψηφίζου οι γυναίκες και πιστεύω, ότι θά ψηφίζου αν τούς έλθη εις την κεφαλήν και ποθήσου τώ δικαίωμα αύτό. Αλλά δέν βλέπω την γενικήν χρησιμότητα τού πράγματος, άφού δέν μάς έδειξαν έως τώρα καμμίαν ιδικήν των πολιτικήν. Σύμφωνα με τώ περίφημον λόγιον, πάντοτε άκριβές : «υπό την βασιλείαν των γυναικῶν κυβερνούν οι άνδρες». Δέν γνωρίζω όμως πολιτικήν άντίληψιν καθάρως γυναικείαν. Βεβαίως αι γυναίκες διακρίνονται έν ταίς πολιτικαίς μηχανορραφίαις, έν τῶ χειρισμῶ των χαρακτήρων και των συμπεφορόντων, άλλ' αύτό γίνεται διά νά ύπηρετήσου ή νά καταστρέψου τάς άνδρϊκάς βλέψεις. Πρέπει νά είμαι ειλικρινής : Αύτην την έπαχήν αι γυναίκες αίτινες ζητοῦν ψήφον μου φάνονται νά έπαθον από ανισορροπίαν. Η ενεργητικότης των ίκανοποιεΐται κατὰ πολλούς άλλους τρόπους. Εν τούτοις αν σοβαρώς επιμένου νά ψηφίζου, αν νομίζου ότι ταπεινούνται διότι δέν είναι και αύταί εκλογείς δέν δύναται νά άντιτάξῃ κανείς ένκντίον των τίποτε τώ σοβαρόν και

ὅταν θα ἀποκτήσουν τὸ φυλλάδιον τῆς ψήφου θὰ εἶναι ἀξίαι αὐτοῦ τόσον ὅσον καὶ τὰ τρία τέτταρα τῶν ἀνδρῶν».

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ

Τηλεγραφικῶς ἀνηγγέλη λυπηρὸν ἄγγελμα ἐκ Μονάχου, ὁ θάνατος τοῦ διαστήμου βυζαντινολόγου Καρόλου Κρουμβάχερ.

Διὰ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ, διὰ τῆς διδασκαλίας, διὰ τοῦ περιοδικοῦ τοῦ εἶχε καταστήσει οὗτος τὸ Μόναχον τὴν σπουδαιοτάτην ἐστίαν, ἐν τῇ ὁποία πᾶσα μεμονωμένη ἐργασία συνεκεντροῦτο περὶ τὸ ὄλον διὰ μόχλων ἐνδελεχῶν ἐγειρόμενον μεγαλοπρεπὲς οἰκονομικὸν τοῦ Βυζαντινοῦ κόσμου, τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν μεσαιωνικὴν καὶ νέαν Ἑλλάδα.

Τὸ πρῶτον τοῦ ταξείδιον ἐπιχειρήσεν ὁ Κρουμβάχερ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολὴν τὸ 1886, καρπὸς δ' αὐτοῦ ἦτο τὸ βιβλίον τοῦ *Eine griechische Reise*. Τὸ 1891 ἐξέδιδεν ἐν ἁ' ἐκδόσει τὴν Ἱστορίαν τῆς Βυζαντινῆς λογοτεχνίας, τὴν ὁποίαν συμπληρώσας ἐξέδωκεν ἐκ νέου τῷ 1897, καὶ ἡ ὁποία μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Μαρασλή.

Ἀπὸ τοῦ 1892 ὁ Κρουμβάχερ ἐδίδεσκεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου ὡς καθηγητῆς τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας καὶ γλώσσης. Ἐκτοτε τὸ Μόναχον κατέστη τὸ λαμπρὸν κέντρον τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν, τὸ ὅποιον μετ' ἀγάπης θὰ ἐνθυμοῦνται ὅσοι ἐπόδηγετήθησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου εἰς τὰς μελέτας αὐτῶν. Διότι ἴδρυσεν καὶ φροντιστήρια τῶν μελετῶν τούτων, μετ' ἰδιάς βιβλιοθήκης. Συνεπλήρωσε πρὸς συγκέν-

τρωτιν τῶν Βυζαντινῶν μελετῶν δρᾶσιν αὐτοῦ διὰ τῆς ἐκδόσεως ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1892 τῆς Βυζαντινῆς Εφημερίδος, καὶ τοῦ 1898 τοῦ Βυζαντινοῦ Ἀρχείου.

Ἡ πολυάσχολος καὶ ἀκαταπόνητος ἐργασία τοῦ Κρουμβάχερ δὲν περιορίζετο, ἐξω τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς τὴν ἐν τῇ Βυζαντινῇ Εφημερίδι ἀγρυπνον παρακολούθησιν παντὸς γραφομένου περὶ τοῦ Βυζαντίου. Αἱ ἰδιαιτέραι μελέται παρηκολούθουν τὸ ἔργον τοῦτε τῆς συγκεντρώσεως τοῦ ὕλικου. Συλλογαὶ μεσαιωνικῶν παροιμιῶν, μελέται περὶ τοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, τὸ πρόβλημα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἐδωκαν ἄλλην εἰς τὸν σοφὸν Βυζαντινολόγον περιτπουδάτων μελετημάτων. Ἐσχάτως δὲ τὰς μικρὰς του διατριβὰς, τὰς δι' εὐρύτερον κύκλον προωρισμένας, περιτυνέλεξε καὶ ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ *Ropuläre Aufsätze* (1899).

Ἐδοίονοι ἐτελέσθησαν τὴν προπερασθεύσαν Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μαγνησίας Μουσικολογιστάτου κ. Ἀλεξάνδρου Παρίση μετὰ τῆς ἀνεψίας τοῦ Ἱερολογιστάτου Ἱεροδιακόνου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Γραμματέως τῶν Ἐκκλ. δικαστηρίων Μαγνησίας κ. Ἰωάννου. Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Γέρον Αἰγίου Εφέσου κ. Ἰωακείμ.

Παράνυμφος ἦτο ὁ ἀξιότιμος κ. Κωνσταντῖνος Ορφανίδης. Τοῖς νεονύμφοις ἡ «Κλειώ» εὐχεται ἀνέφελον τὸν βίον.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν τοῦ περιοδικοῦ τῆς «Κλειῶς» ἀξιολόγου νέου κυρίου Ἰωάννου Τσουκαρίδου μετὰ τῆς εὐηγμένης καὶ ὑπὸ πολλῶν περιχοσμουμένης προσόντων δεσποινίδος Μαρίας Καρακίση θυγατρὸς τοῦ γνωστοτάτου βιβλιοπώλου ἀξιότιμου κυρίου Ν. Καρακίση ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἁγίου Εἰρηνοπόλεως καὶ πολλῶν φίλων. Τοῖς μνηστευθεῖσιν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι εὐχονται ταχεῖαν τὴν στέψιν. Α. Ι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ταμμένη κόρη, Ἄνδρ. Καρκαβίτσα.—Ὁ ὑπνοβάτης Ι. Καβύρη.—Τὰ χρυσὰ φίλια, Catulle mendés.—Ἐρῶς καὶ Ζήλεια. Χρ. Βασιλακία.—Ὁ Κουρασμένος τῆς Ζωῆς, Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας.—Τὸ χωριό, Συλβίου.—Τὸ παρεξέλωσεν Α. Τσέχοφ (μετάφρ. Nadine)—Ποικίλα: Ἔργον Σμουρνάου ὁμογενοῦς.—Ἐκτωρ Δούκας.—Ἡ θεία ἀνθρωπότης Αἰ ψηφίζουσαι γυναῖκες.—Θάνατος Κρουμβάχερ.—Γάμοι καὶ Ἀρραβῶνες.

Ἐκδότης καὶ διευθυνταί: Γ. Λαζίδης, Τάκης Σίμος, Ι. Τσουκαρίδης.

Διεύθυνσις: Τυπογραφεῖον ἡ «Μέλισσα» Δίοδος Παναγίου Τάφου, κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.—ΣΥΝΤΡΗΝΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Δαντελλῶν, Γαρνιμέντων, Κορσέδων καὶ Βελούδων
Ὀδὸς Εὐρωπαϊκὴ ἔναντι Σχολῆς Καλογογαίων.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΙΑΝΟΥ ΓΕΡΑΔΗ

Φωτογραφικὸν ἐργαστήριον (atelier) α'. τάξεως.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΤΕΛΕΙΑ

Στάσεις καὶ φωτισμοὶ καλλιτεχνικοί.

Ἐιδικότης διὰ μεγεθύνσεις μέχρι Φουσ. μεγέθους

(agrandissement)

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ καὶ πωλήσεως ἐπίπλων παντὸς ρυθμοῦ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Θ. ΦΟΝΤΡΙΕΡ ΣΜΥΡΝΗ

Ὀδὸς Υελοπωλείων δίοδος Παναγίου Τάφου ἀρ. 5
Ἐργοστάσια καὶ Αποθήκη Μαδάμας χάνι.

Ἡ Ἀνοιξίς

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΠΙΛΩΝ

ΑΡ. ΠΑΛΙΟΓΛΟΥ

& Α. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ὈΔΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΡ. 55

Παραπλεύρως τῆς Σάντα Μαρίας.

ΕΛΛ. ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ἡ

ΑΜΟΙΒΑΙΑ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΔΙΑ Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1902

ΑΠΟΣΕΜΑ ΔΡ. 2,000,000

ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΝ ΚΕΦ. ΔΡ. 40,000,000

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΜΥΡΝΗΣ: Δίοδος Σπώντη Μέγαρον Ράλλη.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ἐξαρτόμενα παρ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῶν Νομῶν Ἀϊδινίου καὶ Ἀρχιπελάγους

**ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΦΟΧΑΡΤΟΥ
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ**

Ὀδὸς Παλαιὰ Ψαράδικα Ἀριθ. 8 καὶ Δίοδος Σινάιτικο Ἀριθ. 6—7.

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Η ΜΕΛΙΣΣΑ,
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΑΖΙΔΟΥ & ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΟΥΚΑΡΙΔΟΥ**

ΔΙΟΔΟΣ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΞΟΥ

Κάτωθεν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν

ΣΜΥΡΝΗ

Ἐν αὐτῷ ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους τυπογραφικαὶ ἔργασια
μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ φιλοκαλίας.

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Φακέλλων, Επισκεπτῶν, Λογαριασμῶν, Καταστάσεων, Συναλλαγμάτων,
Ἀγγελιστῶν Γάμων, Κυβερτῶν καὶ Βαπτισμῶν, Διπλοτύπων, Βιβλίων καὶ
Περιοδικῶν.

Τὰ **ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ** ἐκτυποῦνται σιγχαίτως καὶ καλλιτεχνικώτατα

ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ, ΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀντιπρόσωπος ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΠΥΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Διευθυντὴς ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ

τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Ασφαλιστικῆς Ἐταιρείας Ζωῆς καὶ Προνοίας

"Η ΑΜΟΙΒΑΙΑ,"

Πράκτωρ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΡΟΦΩΛΕΙΟΝ "ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ,"

Κτῆμα ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΚΟΚΑΡΓΙΑΔΙ

Τὸ ἐντετυκῆριον τῆς Σμυρναϊκῆς Ἀριστοκρατίας
Ὅλοι εἰς τὸ **ΦΑΛΗΡΟΝ** εἰς Κοκαργιάδι.